

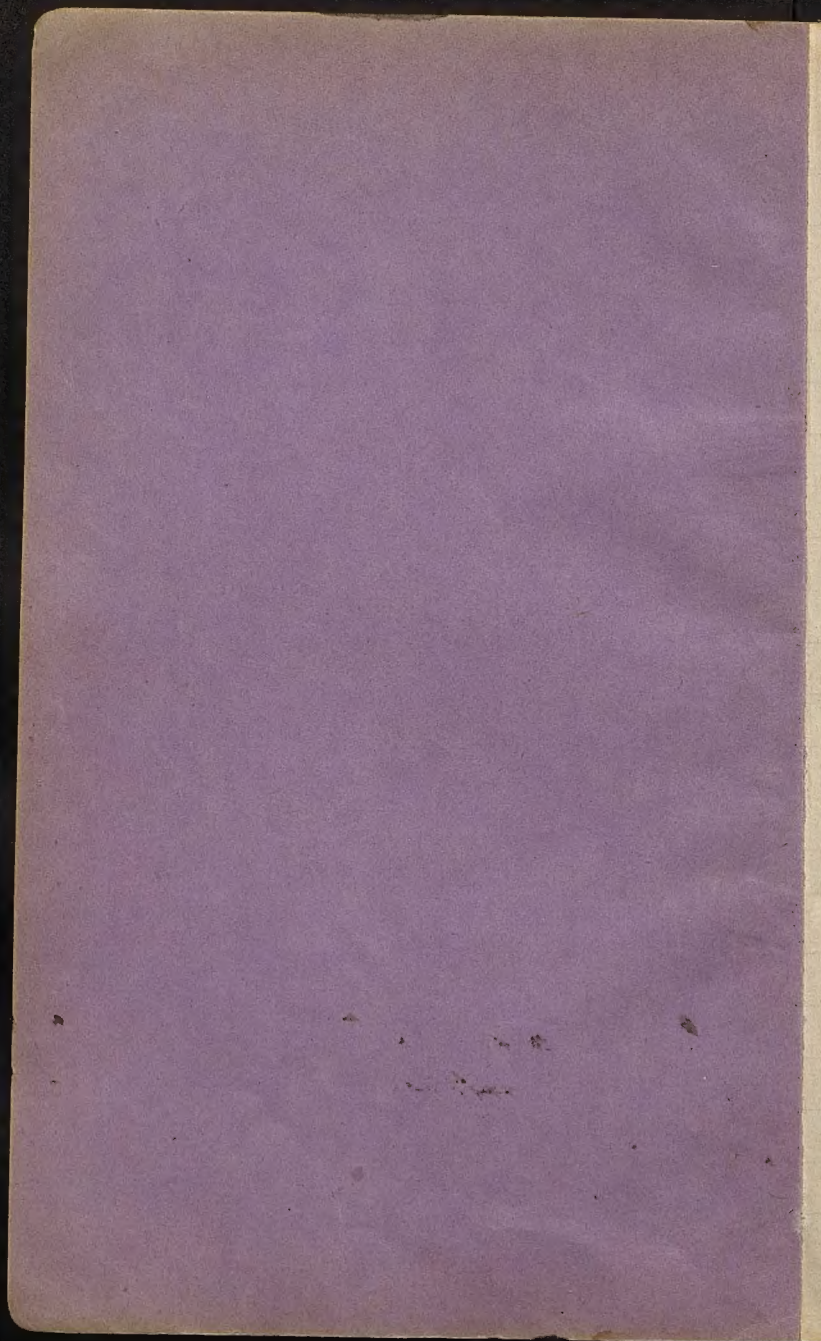
7377/
14.

7377/
I / 1.

Bibl. Leg.

N. 1897

1894 1
18/30 Czerwca

W tej chwili, więcej Piotrowska.
jak Kiedyindziej; dwie kwestyje
mnie pochłaniają: ~~swamy~~ podział
bogactw i równanie kobiety z mężczyzną
na polu potrzeb duchowych,
amysłowych, wreszcie ekonomicznych.
Radzisz mi iż zawore, że gdy wpa-
dne w kogoś, gdzie jedynie panu-
je myśl leniwa, egoistyczna,
krótkowzroczna, — mnie natychmiast
ogarnia skądś reakcyjny, i choć
kolawalo mi iż przedtem na
równoległym poziomie trybować
do najdalsz, a sobie toż inne, sw-
ta, jasniejsza, gwiazdki.
Presyja — wywołuje reakcyjną
twierdzenie na że sobą negacyją.
I to mi jawi. Stąd koryść wy-
pada, że reakcyjna jest silniej-
sza, starsza. Wzrost. Bo na silniej-
szych jest budowana podstawa,

obok młodości coraz w niej więcej
rozumowych pierwiastków.

- Gdy mnie tylko o naszym kobiecym
Kwestyji "zacrepię", wogóle ma-
to odpowiedzi argumentów wzy-
wam, bo w rzeczywistości jest
to dla mnie wszystko tak proste,
tak jasne, a myślisz niektóre
mają tak bardzo grubą grubym
brokiem ten kciak tego męczy,
z którego nam się przyglądają,
że nagle mi opłaca się brnąć
do roboty, by ciemność rozświecić,
cela randa ad hoc le temps.
Historija cała tak się przedsta-
wa. ~~Domijając te wyśiadko~~
Jest ogólny konkurs na jętki
kolwiek bądź polu, gdzie adriaś
brnąć mogą wszyscy ludzie umi-
niejsi do danej pracy: "Wszyscy
ludzie", więc stał się męczący

i kobiety, ~~tymeracem~~ którym do
 głowy nie przychodzi nawet, by
 zakładowe być mogły, do faktu
 wiek innego gatunku niż ta-
 lski, bo wszak one z ludźmi
 zrównane, ludźmi na świat wydają,
 więc przy pomocy prostej logiki
 i sobie ludźmi należy wzięć. Tym-
 racem nureczyna powinna:
 „basta”, mija panu może sobie
 i jesteś człowiekiem, ale praw
 moich, praw ludzkich mieć nie
 możesz, już ja ci to mówię,
 ja ci prawa podkładam, i cię
 bę rzucić będą. W tej odpo-
 wiadzi ani logiki, ani sprasie-
 thirici mi ma, nie ma nawet
 prostoty, bo wszak ona naj-
 łatwiej, kwestyję rozstrzyga.
 Za kilka wieków, gdy jak i myślimy
 młodo - przedmiot kobiet umie-

siem będzie, ludzkość spójna,
wszyscy po nas siebie zobaczą, że
ktoś jakis, dźwigną jędrą cho-
dziła, choć w drodze swój tak
samo napotkacie nocną i liniję
prostą, po której by denta
najwięcej. Cóż teraz ilu jej się po-
dejrzawa nawet? Czyż nie
ten sam, dalszym słowem w tych
weryfikacji pytań, gatań, spó-
rów, ekonomii, kt. dżis' s'wian
coty przedstawia? We wszystkich
jakichkolwiek zabawie mają-
cych książkach pedagogicznych
mamy przedstawione te sprawy
długości, prawdy, jako mające
być zawsze i wszędzie praktyko-
wane, - znac' rozumie jasno
kazdy, że to jest standard lu-
dowski, lecz nie przez ten stan-
dard ma być ocenione jeno w naszym

jego? Tu prostota najdroższa
 najdalej; ~~trzymać~~ jeśli się go da
 zapamiętać, mek w życiu całym się
 świeca, jeśli się go ma za wstę-
 wy, tu wychowaniem dzieci przewodzi
 miedzy i dalej za pastro stary
 tym samym dziecin w ludzi wyrosnąć.

23 Czerwiec.

O konkurencji czynów swoich idąc
 ludzki mogą się zdobyć na myśl
 o lotach wieloletnich, bo ci,
 którzy patrzą daleko, jak i ci
 co blisko poszukują, do jednego
 wniosku dochodzą: nie liczyć się
 z następstwami, bo myślenie ludzkie
 o pewnego tylko kresu dążyć
 może, a po za nim kryje się
 nieodczuwaność. —

— Se parę w życiu ludzkim; gdy
 wyszednie w umyśle zarysowuje się
 linja demarkacyjna pomiędzy stanem

a dobrem; lecz fary to prosto
przechodzi, a nim nastąpi mi
chwil bywa wiele, że nie wiadomo
gdzie prawa strona wyniku.

- Jakś odkrytą nową Ameryką
i soko, że on może być jasnym sta-
maczeniem tych cichych cichych mo-
mentów naszej ludzkości, wśród
których czuje się w sobie siłę
odprężenia, energii niezmierzona,
lecz to wszystko zamkniętym po-
restem, gdyż brak tego tej anality-
cznej kłopotliwej czasy, która
właśnie wewnętrznie była zdolna.
Oto to to samo co i "improvisation
chiste slave", to samo co utajone
nexusie kade, co sprężyna, która
odpowiednia, naciśnięta - od niej
wybuchu, a bez tego dramatoby
nieznane.

Dnia 13 Lipca

Myszę teraz o pracy dla ludu i to dla
wzrostu polskiego, takiego, jaki ciuam
teraz, a nie ty. Dla tego więc tych
wielkich rzeczy, bym mógł kiedyś
zaproponować coś i moim przyjacielom
stać się, czy nie rozpuścić ich one jak
one są dawne o zmięszczeniu, wry-
wkę, skarba; Pol. miał mi w domu
Czyż.

Odcina 16 Lipca 1897.

Chcę napisać ci najwięcej, choć
ty się czasem stajesz adriatem my-
śli ludzkiej, na ona pewne drogi
swoje, że których się zwykła,
gdzie idzie prowadzona jakieś się
pewnie, że się dla niej i nie ty
gdzie nawet analitycy swój nie sto-
ją do niej, nie rozprawa jej nie
pierwiaszki, nie pyta skąd i po
co się wzięła, bo się boi, że racjo-
nalność jej rozwiać się może
tak jak tyle innych wół tej

myśli układa. A jednak przy
chodzą chwile świadomości wielkiej
i wtedy zaczyna się walka sprze-
żona, zaciętą, gęstą ścisłość sa-
mą siebie z bólem miżera, z uśmie-
chem pogody, ale i rozpaczliwym
tu do tego przyszedł, na się spocin-
ca i niekiedy podlega, a na kół-
wej kołach umyłu się opiera,
Upadają podpory, pod niemi zaś
zagrzebana jest ta istota przestę-
pna przed jasnowidzeniem
owem pytanie jedno staje: Czy
ja mam prawo świętokradztwa?
Kęś sięgać po to, jedyne ~~prawo~~ pr-
wo moje i duszy, a pytanie to
ocale podpory, to gdy odpowiedź o-
niesz za świętokradstwo się uważa,
wierzy się w nią święcie.

Przekład z Ch. Gygant

5

Młoc'ie' i atom.

Le vrai, je sais, fait souffrir;
"Voir, c'est peut-être mourir."
"Qu'importe? ô mon oeil; regarde!"
- Nie zatrzymuj się myśli, iść
bez przestanku naprzód, - to twoje
prawo. Prawo to masz do natury
olam, bo inaczej by ona ci tamy
postawiła, gdy iek nie czujesz
też naprzód, - prawo to wła-
sny ci swój instynkt wskazu-
je, bo pcha cię, przebyte daleko
o tyle porostawiając. Jesteś my-
śli naprzód, choćby i była ^{niebezpieczna} i groźna
głęboko, że do ^{przebiegu} głębszej nie
wyjdiesz, choć czuła byś, że ^{ty} do
zgoczeń przyotkro, co ci się wie-
domo ~~nie~~ udało, wszak nie ucz-
niaz nie innego ma do co wielki
uczynity, bo gdzieś wewnątrz da-
wne i cele, i nadziei? - Jesteś
ty już, myśli, i o nieprzerwaniu

masior, bo inaczej w trupa się pro-
mienisz, w którym każda i każ-
dą wywołaj. Skwieć mi bóg.
Tnie pytań, po co masz postę-
pować, lub owerem pytań, że
nowy pasnik będzie droższą bu-
gą, bo w myśl swe nie uwiety
i popędzior dalej, jeśli o żywo,
ały nie odnalezę, lub sam
siębie popędzić dalej, choćby
u negawda i wyderstwem.

Dobra, ni uwerzicia nie na ca-
 świecie, lecz zapraczy się nie
daję w ^{umyśle} ~~podrobnym~~ ludzkim. Sko-
wieśka myśli potęga.

Chociaż będzie to w tym stopniu zna-
miennym od którego opiera się
niekiedy ten, którego wyzyski-
wany sprawi nabrakto?

Lib - 18/30 Lipca.

Pójdź popatrz w każdą drogę ludzką
w serce każdej rodziny, narodu, ludu,
społeczeństwa - co innego odnaleźć
możesz nad ciępiem? - Snują się
po świecie tyle figurtek ludzkich,
których można zaprzęgnięte są wapor-
em tak bezgranicznie, że im czasu
ni miejsca nie stać na rozpa-
mątywanie smutków w dalszej drodze,
a wrak nie co innego czynią sobie
gdy wśród niebezpiecznych naprężeń ży-
cia powodzonego, jolnym przedmi-
tem pażci, tak przedracząc się
z jednego na drugi - tem rozpięciem
swym strażą się zapowiadają ból
życia, co ich wzniosłością targa.
Olejnikowie im ich celiki, idealiz-
paradyje prac, Kł. wykonywają oni,
wzręci ich ograniczoność i krótko-
wzroczność, powrócie roznosi-
nie się ich myśli i w dal.

Spójrzeć - czy z nich ucytnięcie?
Właśnie stawa ludzką, przemienić
się z jednostki ludzkiej, extra
wielką przeżyty przez nich. Wtedy
rozgraniczonymi doświadczeniami
cierpienie, ta istota, jedyna
strona natury ludzkiej; ludzką
mówi, to jako człowieka, odczuwam
je sama, ta czy wrażliwość
ona - miłość. I tu

Gdy wrażliwość i lęk, wytworzone
pod wpływem najróżnorodniej-
szych interesów życiowych, jedyną
gdy cierpienie duszy zgarnie,
człowiek wtedy gwałtownie odczuwa
istnienie swoje całkowicie,
bo cierpiąc cały, to istnieć musi.
Cierpić - więc jestem.

I wie ta wielka świadomość,
se jestem na świecie, ludzką, nieśmiertelną.
Świadomość ta wspólna se

naturu ludzką, i gdy się do nich
dążyć, racie się indywidualności
wzrostu, lub w formie istniejącej
treść bowiem jednakowa. Wzrostu.

Dobre więc, gdy się wrócić do
konstruowania i treść się może znaleźć,
coś dalej czynić wypada? Kto
się dalej, lecz się coś, przynajmniej
najęć się w parę jakikolwiek,
do nagość, choć prawdę jest bezwzględnie
dług - smutna jest i rozpaczliwa.

~~I ten powrót od trupa granicznego~~
I wskazówki na powrót od trupa
pa tego granicznego - etykiety
nowa, tj. nauka, która istnieje
ludzką. Chce jaknajdogodniejszą formę
oszczędności i mniej więcej wskazać.

- A z tem wszystkiem życie
nie chce z ekstrawagancją życia
się nie chce. Dlaczego? Chodzi, że
nim cel onego jest niewiarygodny,

więc choćby miał nawet, jest
gotowa i życzliwa, którejś mi radzić
nie potrafi, więc i z tej niej zawa-
ca, więc i z od niej niewiadowczego
da, o nią i z zapach jak o pewnik
mierzył.

O co się modliła.

Kości, wypiętą kości, tem więcej
nie pokaże w nim teraz, o prośba
da kościelnego, który posadzi i ma-
rowe zamiast - nie widać nikogo.
Tędy równoległe z tym tocznami
nawami biegnie kaplic kilkanaście,
każda struktury innej, każda w in-
sprebrana świętości i wiodły. To
fundatorów świata przeważnie,
więc jakie który był fortunie i
małkiem obdarzony, także monety
bóstwa swemu poświęcił. Przy
ględam i z tym kolonizacji wpi-
miał, takim miastem wroty,
przezom starym drogim oboco.

Krasnym
 wym metalu, obrarom, w rysach
 których poborai wiat, zwę odgdy.
 Przekładam iż i mijam węgę je-
 dna kaphorkę po ~~gdy~~ ^{gdy}, az do-
 dzie do jednej, gdzie krata ool
 kosięta odwraca i gdzie ~~prawa~~
 potykuj masa, olwina lampka,
 szwad przed cudotwórczym obrarom
 prodaca. Kiedy sportrogam, iż
 nie sama jestem. Ota te kraty
 widzę, postać kłęczącą ze wzrostem
 ułkwiomym w Boga, którego od
 niej krata dzieł; z rekoma nie-
 co w górę, wzniesionemu, tak zółt
 twórcę, bieżący. Tak wiele ludzi
 modli się do kęstw swoich, tak
 wiele staga je o różne dary dla nich.
 W gładko podobne nie porównują.
 To mnie zadziwia, a jednak jest
 starostam i złota spogodają
 starostam iż rozrzucać wyry kł-
 ożej. Było to dźwięczne
 lat dwudziestu, a twarz o gład

prospolitych, postacie mi drobne
i nie wyniosłe, ~~jeden~~ jeden z tych
które najczęściej napotykaamy,
jednem słowem była to natura
powroćnia, taka, jaka na karku
rogu płoty napółkack można, po-
wroćnia ducha w powroćnie ca-
to postrana. O co się modlić
mogła tak b. gorąco, tak b.
zdecyś, że wzywać ją araz prze-
bierały wyraz ognistej prośby, bla-
gania gorącego, w które się ca-
ła dusza przelewała, więc ta pewnie,
która na codzień w przedświechach
noście, lecz miewykła, zastępuje
zakłócić w życiu paż, wazy tylko,
a bezbrzeżnie wielka i się swajca-
tej miewiadoma nawet.

Zobaczyło mi się potem, że przy-
czyną modłów przestaw, że przed ocz-
kami memi rozwinęła się mata ka-
ska życia dziewicy, mierzona mi

Koniu, bez faktów, bez szczegółów wsi,
 doczyta, ukryta oka oka miodowego,
 nie rozumieła moim potem i oła samą
 bohaterki. ...

Wzrost wśród obrotów, którego ce-
 lem był chleb powszedni i zabiegi o nie-
 go cały ich istność pochłaniały. Gdy
 z czasem wzrost i chleb się skłócały,
 przybyła nowa nie mniej gwałtowna,
 i jak się im w tym samym kłóciła,
 nie mniej ~~for~~ nieodrowna, o dłoń
 do chleba przysparza. Coraz więcej
 dążeń się te wyczerpywały, a
 czasem coraz sięgały dalej: Ojciec,
 matka, bracia i siostry jedyni
 gospodarz jaknajwiększy ubrać i zgrozate-
 go najlepiej, wedle nich, wyci. Obo-
 wie cały przeinaczano się katem zbie-
 giem czasu. Lepiej i dorożej rzekę
 powato to wszystko co wczoraj
 za dobro i cenne uważane było.
 Nowe, meble, astuga, wreszcie ca-
 najnowszych czasów konie i pojazdy

stroji, znajomości, wszystko to ²²da
coś wyciśniętych okabłach stawalo,
wszystko wymagało coż to przedsię-
wzięć przedmi.

Pyga 20 Lipca.

Progi, które cztowika stworzyły, skazady go
na mierną pogon za czoł, czego same jasno
określić nie zdołaly. Cech więc wyszłego
nie ma laskość, a jednak bez ustatku
bieda masi po drodze cztowistej, by zdo-
ływały głowę w mogile, ani iż dowiedzieć
gdzie, i po co stały, ani umierać w
innych okolicach. — Zostatecznie wszystkie
drogi ludzkie są bezcelowe, wszystkie
kresy im miernane, i ich wszystkie za-
cyste na pracę, która w rezultacie prdome-
nie okazuje.

Jak dalekimi są spełnienia marzeń od mar-
sanych i gdzie szukać tego czasu, który
marzenia obaczają, gdy się w rzeczywistość prze-
mieniają one. To za tem do czegośmy došli, co
dajemy ^{lub wymagamy} swymy niekonieczne tego co nam w adia-
le nie przypadło, i wielkim zół jest nam za-
nim, choć gdybyśmy je osiągnęli, wnetby was-
tość się straciła. — I nie oczekujemy
go cztowik w snach swoich, wyobra-
wyobraźni swojej jedynie i teni sam wyobra-

W rzece nam się bratuje, ale o tyle mniej
mity, o ile trzy ³Wkręty są skrzydłami
A śmiał.

Byga 21 Lipca. Cielowik nie lubi sa-
motności, a przecież boćm jego jest po-
na obrot samotności nie wykraczać nigdy.
Myśli swoje, marzenia, choćby je stał po-
jęciom wypowiedzieć, dla niego tylko.
Jednego tak jak się porostają, bo gdy z du-
szą jego na równo się już traci, a
pozwala na ich ^{widn} kreślenie swoje, a zresztą
przez jaciom oddane jak bardzo i inni,
w życiu każdego, podziwisko ep. Skaję. —

Tam tatoci wypowiadać przed kim
to raczej powstrzymać się stokrrotnie,
bo jeśli sam siebie za tatocę uważa
hamuje, a nie słuchamy tego upatka nas
ze strony innych.

et jednak, wrogstwo co czynimy,
co się nam przytrafia, nie jest bli-
dyłko względem tej przynajmniej innej
indyjki, to ich los. ? Jakże by to
wrogstwo nam się wmem wyobrazić

na tle jidynie nas samych.

Niektórzy ludzie, któ^{re} + a ^zownas myśl-bes temy
świeckiej, czyni to z tem już przeświadczeniem,
w myśl jest ten ~~człowiek~~ światłem, które
^zprawdy wykazuje, a, że iż prawdy poje
oni, więc i myśli nie chcą.

Grodno 25 lipca. - Jak dziwi
się ludzie, co wprost nie zjawiska
świata całego do swego własnego
go ją ograniczyć się do siebie. A jednak
spotyka się to niemiłosiernie, że po za
mały swój własny światek nie
wzjirzy obo ludzkie, nie podejrz
wa nawet istnienia innego i sto
sędy dristnie ograniczone, ciężkie
i niepojęte. Tout comprendre
c'est tout comprendre et tout
pardonner! A nawet dziwić
się nie można, gdy ten, ku któ
remu świadomość nie przynosi
ani myśli rozumie, ani
to innych ludzian posiada.

Prosto do Lipsa Krytycyzm gę-
sto prowadzi do zaniechania czynu
wielkiego, bo po co czynić, gdy się
do przekonania doszło, że wszystko
i lepszym jest względem łacem, niż ko-
żystać ni pożytek, jak budować mur
mają, nie odga się za pomocą dobro-
wolnego uczytka, że wszystko jest
względnie jedynie i do bezwzględno-
ści się nie podobnie nigdy. —

Krytycyzm doprowadza do przekonania,
że ostatecznie fakt każdy z stron
swych przedstawiać można, i każdej z nich
równą rację przypisać należy.

Krytycyzm czyni zabija, ale myśli no-
we rodzi, choć wyrastają one na grun-
cie niepewnym i o ile tego w stosunku
zmienną się cięgle — coraz dalej idąc,
coraz śmiej do nieznanej sięgają.
Czy się ostatecznie nieznane owo odkry-
je — sprawa to już inna, kryty-
cyzm staje przed nim z bronią swoją

jedyną, rozumowaniem głębokim, i co-
dziennie, ani wie, ani zna! —

Warszawa 2 16 lipca 1894 r.
Wśród różnorodnych pojęć i wyobrażeń
ludzkich, wśród nieskończonej ilości sz-
ków, konkluzji i wniosków — dziwić się na-
czywiście należy, że się naskotyka naj-
więcej takich co ze zwykłą logiką jak-
najmniej do czynienia mają. — Wspec-
jalnie ^{na} gwałtowne pojęcie, przyjęte
przez uczenia bezkrytycznie, nie tylko
z jego samego ujęcia niewolniczym
głupiego zdania, ale i na przewyższość
iż odczuwając, bo z tegoż uczucia bezwzględ-
ności ~~przej~~ wzięte z boku, jako
pewnik, przez jego następę i tym
wszystko ~~grupę~~ ^{grupę} straszyć się może.

Piotrowka 26 Września. Z demurem,
stoję, myślę siwą - starych ~~ty~~ myśli upo-
rro wlo głowy napływają i o

Piotrowka 21 października. Cytowick
czuje się silnym, czuje się wspaniałym,
dunym nawet z siebie - gdy ma
za sobą czyny swoje, pracę, na której
bez wstąpić może, jako że wypada-
jęc mu życie. Twierdzi rozbicie
życia ścieżek, wśród nieporęczono-
go mnóstwa różnorodnych postępków,
- gdy widzi drożym życia swego wy-
godniane całkowicie pracę, którą za-
wytęczyć uknaż, - czuje się jednokrotną
określoną, wyrzucił do ostalnego
sceptu postaci swojej. Daje sobie
mnie i nieci je na ciele swym, udo-
len wyrwać do walki Kierdaga, żeby
mu pruciemu śmiać odpowiadać.
Ola wiały swoje, ma postawę na
st. niewyruszenie stoi, i boga, klie

Noweum gorące kano i modły. Sil-
 ny jest, a opór tej siły, które sam
 w sobie odczuwa ma i tę, którą inni
 kląć nie bawki jego, więcej, i edle
 się drwigać ciężary wielkie. — Gdy
 śmierć przychodzi — obżym kląć
 się do mości i przeciwdziałaniem, i
~~próbowaniem~~ ^{próbowaniem} ~~próbowaniem~~ ^{próbowaniem}
 życie, które mu w udrziale przy-
 padła, i doreszcie kresu swojego,
 i oł kolebki do grobu życia jego
 było cyklem skomponowanym.

— Wkni't mi w pamięci fakt p-
 den niewielki, dość często w życiu
 wiejskim spotykamy. — Przychodzi
 do nas kiedys i z wieścią, że
 jeden z robotników, jadąc na
 wytarowanie z wielkiego wozu
 snopy zboża, przebył się na-
 nadto wstyd, upadł i idąc go
 i tak silnie się potłukł, że
 powstać o własnej sile nie
 mógł. Przeniesiono go do izby
 celadnej „kuchary”, gdzie

ze tamie słono, przedem too-
Chy stony przedciwary. Chy
jzerat bernstannu i rusyc' sz tam
nie mógł, szaz go niewyformne
organy niewiasty mocno przypru-
tku, a uadzo taka wykreto. am ze
stawiw, lub mow, kramana byta,
do rusyc' nie mógł, a kaziola
proba. gais'mejere am jiki wygy
wata z pierci. Poszli'smy do mogy
nazajatr dopiero, gdy uadzu kusi
o wyprawku dano. Okazało sz ze
poprocy radnej przyniesi' am nie
byli'smy dołny bo am świadomi
medy'ny, am cawet rozpoznał
nie mogli'smy iść, gdzieby biadak
w spokoju mógł leżeć. Uradzi-
li'smy sprzeto, by go do szpitala
odet'ali. Biadak z ledwie nam
wybehał, sz sz ze nasze propozycje
cyje zgadzka - zaprzetom - więc ko-
nie i Chy my do miasta
sjechat. Po pewnym czasie

dwiedzieliśmy się i zmarł nasz
 kiedak i powrócił nam pro-
 tem, i zostawił żonę i drobne
 dzieci - Ktoś wolewał się, i po-
 stawił na boku, i pewna mi-
 racja za śmierć ojca i żony,
 bo wszak on przy dworskiej pra-
 cy wypadkowi uległ. „Zmówmy
 za niego umiortwianki” odpo-
 wiać ktoś inny „to nam naj-
 lej sędzi” —

— Cóż jednak, gdyby umiem było
 wychowanie młodzieńcy, jakie
 inne rezultaty praca jej by wyda-
 wała? „Wzrost młodziuchnych
 psów, w wieku, gdzie kandydaci
 nowa kaimje, gdzie każdy, kto
 cel zależeć i tak to ci by
 dostać do pracy wynalazł. Dopy-
 tywałam nie raz takich, jak po-
 wtórzyć swe pobieranie praca
 „pożół na wzmiesza, to mi
 korycie sędzi” odpowiada

jeden, a Sabiz przyrodę, lecz to
stany prawnikiem, bo to praktycy
cznicie' może drugi. Tani je
długim, ani drugiemu nie przy-
dzie na myśl, i szukać posta-
swej Karyjowy, gdy się ma obur-
zki względem społeczeństwa
, zabijac' w sobie miłość jedności
wszystki, by przez drugą Tatwika-
waś Chleba zdobyć - jest grachem
wielkim w latach, w których
mógł winien być najwrażli-
wszy na wszystko co dobre, wielki
piękną i szlachetną. O co tam
winno jeśli nie wychowanie tych
ludzi i ich pokrzytych, którzy
są polski miłośnik i wciąż jest
o Karyjwach, awansach, obrem
materiałnem stanowisku.

6 Grudnia 1900.

O ziości ludzka! prawdziwa
mnie Twoje: ciemność!

Tout savoir - c'est tout comprendre,
c'est tout pardonner, a

Wrocław 9. Senty 1898

Co są te tłumy ludzi, które codziennie widać
można przemawiające się alicz? Co są te masy
de rozrzucone po krajach najpróżniejszej
w tak różnym warunkach geograficznych,
politycznych, cywilizacyjnych, rasowych?
Co jest ta olbrzymia ludzkość cała
zgrupowana w ciemnym milionów istot pojedyn-
czych, skupiająca w sobie serce tyle, nie-
tyle, ciało tyle? Co to jest w ogóle?
To jedna, jedna niepodzielna masa;
to jednostka, która do siebie nie
odwołuje się nie da a powinna
być pożyta w całości swojej; to bryda
olbrzymia z dobru i zgora, lecz jedna,
z tych addyktów być nie może, od ca-
dła osobno pożyte.

Jednostka ludzka nie może uwarować się
za sobą ~~z dobru~~ ze istniejącą bezwzględnie
Nie ma jej jako takiej; jest ona
jako częśćka, masa, dobru całości.

ktory ludzkość na mię. Już, nie
~~dalej się nie mogę~~ rozwiżyć tej
współności nie mogę. Skrotnie mi się
duch robotnika z wielkim ludzkością duchem
opłatać go włożę, ~~złoty~~ nie wolę,
ciągnę za sobą, temniej kroki dowolna,
zabieram porządek istoty jego, odejnuję
siły, między wami, między siły i siły
obscure, kiedyś indziej na komercyjność
była swego wskazywać, kiedyś indziej w pro-
pasie stracić, z kawsem i z niewyobrażalną
kawsem istnieć może. Tymbyście opłacać
chcieli, życie dać wrażeń na swobodę
chwile, tak, chwile, o której marzenie
samo jest niewypowiedzialne: — ludzkość
życie zabracie może, nie może, bo to
jij prawo, ale swobody nie wskazać może!
Tęgaż się, smark — daremnie! Daremnie
wypaść był chciał nadprzyrodzone potę-
gi; daremnie myślał, że po za ludzko-
ścią znajdzie coś, co się od niej odes-
wać może — jej się urodziła jej nie.

[illegible]

tem czem nie jest; chce cnać to, co
 czem chyba w marzeniach sennych umię
 wydejsz; chce szagać tam, gdzie myś
 jego wzmieść się nie zdota; i wspaniałość
 nad światem w którym mieszkamie
 nie jest jego ręką. Huj, jasnaj
 przedświata winno być duchowe;
 swobodniej, a bezwzględniej, a nie-
 skądiniej!

Chyba nie można zerwać nie można;
 a tu tańcząc dźwiękami ogniwami swymi
 i niewolnictwo coraz, wyraźniej przed
 oczu stawa!

O ludzkości! skaratać nie mogli tego;
 komu w tonie swym poczyłek dadas!
 O ludzkości! bez przekleństwa potępi-
 tas! Karę cięską strasząc swoją, ex-
 wista każdego!

O ludzkości! gdy ci biją wykończ - sa-
 ma sobie rany zadawać będziesz! gdy
 cię męczą - sama się
 męczysz!

O ludzkosci! znam bole twoja, bo
sama cierpiez, i wiem ruz' me bogata w
narkosci - bo i ja ich nie karzajz.

Jestes' jak i ja smutna, jak i ja
rozpacza, jak i ja bez celu i jutra,
i mierzajaca nie i mi idzie za rozumem.

Jak i mnie ciemnia przy obaczeniu
prawie jak ja do swiata kszuic
i mi wypicie z kszuicy swojej boci
z drogi twoj' zejcie nie wolno!

O ludzkosci! gdy ciu koscisuz miz ogot
mam rad dlu wasny ptaerz, a moje
tyz sz swem tnam, moj bol twoim
bolem.

Pozaczona z tobz, niewolnica twoja i
panem twoim jestem, bo cadzi z kajdan
utorone, a tyz twoz ich ilosc' stanowi!

My na wieki varem! Jozie ty i ty
i ja isc' mierz, ale droga moja ty
dla ja' jutez kumstona

Musimy sz kockac' i mienawidzie!
Gdy namu bol' kocznie jak urozi

spokrewnamy na sielce, a wije się w kół-
 brach nędzy swą wspólną dostrzegamy
 i raczynamy z liłością spokrewnać na
 sielce, a potem nas miłość ogarnia,
 nas, cośmy kryśli jedną ciutę!

Nie opłakamy się aściokiem brater-
 skim i kochać się musimy, choć
 tam, gdzie w tej gzi co miłość popu-
 dza, skwit pol i monawisę karita.

— Lwów 18 Marca 1898.

Jak mi ~~nie~~ tego co przeszedł, nie ma,

Jak mi pragnie co być nie może, choć tam.

Jak mi ~~nie~~ się się jest paem własnej imi,

Jak mi mówię, że w sercu się serce robi!

Nam to do morza nie trafi, wyładie imi,

Przebiegi ciębie, nam, serwam, my

Jamni nim!

Am nam samy pokrewn, in kaxi nasz.

Przajcie sobie. kwiada jak kwiada fitecz,

Przajcie sobie rozogdnie, nikt nam nie bni,

co rocam u nas, a nami? Nóżnie co zoi.

$\frac{1}{2}$
 $\frac{1}{2}$

By po ziemi kulko idę - dostrzegam
 Włóki.

Lecz Włóki tak wysoko nademną
 wzniesione,

To na wieki pozostać mi nie doświadczone.

Tylko na łaski mogą do wiek

łaski cała dusza,

więc łaskota ludźmi wzniesiony strachu
 się muszę.

Także lecz choć zostac się z łaski

więc do pracy tej traciącej przykładać
 usta.

Pięć wiecznie; - wiecznie czasu nie będzie
 nam.

Kieśmic edroć wykryła nowy, nowe
 jady secku

i wiatu kłopot ludzkich
 po wieki nie skończy.

Nie daremne są nowy, różni cię.

Darmo, darmo się silić co nas kłania.

Choć się,

Teraz o naszym przesnaczeniu kłami
 dobre wiecie

Hejcie Dobry, w tej kupa ocy nam
zawieść tylko ^{zakryta,} ~~możę~~
~~Je~~ ~~ona~~ ~~kafarawacki~~ ~~ten~~ ~~ten~~ ~~górę~~
mogila.

Gdy w mogile legniesz ludzie, może ten
u zakryta,

I wickio jasnych lipynie id nas mały
skumat ³ ~~3~~ ksta.

I przed ^{wzrostem} ~~roz~~ narzynanie, przed ~~mar~~
zwanice.

I Zapomnim wtedy ~~możę~~ o nasiej ~~zakryta~~.

Bajka Święt 1904 marca 1898.

Oni nim na jakim to ~~zmacie~~ ~~ziemi~~,
dalekim od nas, czy bliskim, snują się
na przeszerzenie ~~obryzanie~~ ~~flamy~~ ~~ludzi~~.
Wielki ich ~~innosc~~ ~~czym~~ ~~ich~~ ~~głowy~~ ~~pod~~.
Ona ~~petrem~~ ~~kolircow~~, na ~~którego~~
~~nie~~ ~~aby~~ ~~u~~ ~~baowianym~~, ~~widzi~~ ~~się~~ ~~czu~~.
~~prymy~~ ~~siene~~, ~~siene~~ ~~uowania~~.

My
Dear
Friend

Be
lieve
me

Yours
truly

John
Brown

John
Brown

sięgnąć nie mogła, gdyż nie miała
 zdolności rozumienia, gdyż nie tak
 to się pisało. Kłopotliwie było
 go za pomocą języka nie mówić i
 niekompetentnym opisać, co nie było
 ni ta, jak to było, czyjeś nie
 przyjechał na ślub. To mały
 kłopot, którego nie było do ciebie
 nie było myślenia, to jest nie
 wiem, to czy, że to jest
 ci to nie maśla, adwokat, że
 po to nie maśla, jakiegoś
 nie maśla. - I nie obawiaj
 tym pisać tego, co się dzieje
 na górze, gdyż nie maśla
 wyobrażam z siebie i z ora
 cji, by rozumieć, że wiesz
 czy pisać, że maśla ty mi
 pisać, pisać, że ty
 i maśla, maśla, maśla.
 Maśla, maśla, maśla, maśla
 jak ty to to pisać, że

uczucie życia, tworząc, co
choć 2 1/2 gubia te białe
myślano, które się im wydawały
by być charakterem miewanym.

28 Kwiecień 1898 Genewa.

Pracując nad książką do przewidywania
że w życiu ludzkim następują
dla przeto, po którym jednostka
istniejąca dożyłaby w sobie i dla
siebie — racyna rozumie istnie-
nia inne. A chaosowi wracają, fa-
któw, uczuć, postępków ludzkich,
ich myśli i dążeń — powoli umie-
sz racyna mieć jedną rozpoznającą
je i to lub dzieła, mieć klasy-
fikację, systematyki, która uga-
lądni, podporządkowuje i udziela
wymiaru różnorodności.

Bo właściwie miejsca tej mi-
było, a jeśli się tak wyraża

Kamina życia całego, to dla tego je-
 dynie, że będąc w mię wpłciowem,
 jednostka nie mogła się rozrzuca-
 wać w położeniu swojem. Za blisko
 pakryta, soczewki duży - przy-
 stosować się nie mogła do widze-
 nia, które w niej samej prawie
 skwity. - I dojrzałością coraz
 czystiej przychodzi choroba inne-
 ta właśnie, co często widać mia-
 łą się postępując, lub nawet na-
 pływając ją z strony - jest
 wyrażała jasno wszystkie proce-
 sionowe, wszystkie analogiji i
 homologiji nawet jakie w świecie
 przyrodzonym były jednostek istnie-
 ją. Czerwienista odcienie się
 na karłym kroku, w karłym cze-
 cie i istoty ludzkiej, i jedynie
 przejawy różne być mogą - przy-
 czyną ich zaś jednak powstanie
 musi. Dla tego łatwiej im

jest, nie się kolają, wzajemnie po-
rozumienie się ludzi, potrzebuje
jest tylko jeden miarodajny waru-
nek, ten mian: by istoty przy-
stępujące do rozumienia po-
nia natur swich, natury ludzkiej
ogółności — miały jednakową ilość
świada i robz, nie tamowały go
zadaniem ubocznymi względami, zadanie-
mi kertyjami, przesłaniami, by tak
na jednym stanowisku pojmować, aby
z jednego punktu czasu i w roku
objęć. Chistety! warunek ten
staje się niewykonalnym wobec
faktu, że każda natura ludzka ma
się w sobie tyle, najdrobniejszych
drobów różnić, że wyprawy są
z najprzeróżniejszych względów przy-
czyn, że te przegrywając się, także
rozmiękając — wytwarzają w
duchu pojędani. Dwa jednostek
przepaść nieprzebyta! Co te-
mu winno: wychowanie

czyli też natura sama?

— Swoją drogą Lucia ma ogromną słabość ~~przez~~ kult taki wielki rozumowi oddaje. Lecz trzeba rozum ten tak jak ona pojmować, tj. nie brać go za jeśdź. Jest to tylko ciekawy umysł ludzki, za spekulacyję omyłką, za rozważ, lecz jest on a nie najwysokim wykresem natury człowieka, potężnym jej przedmiotem. Orygi, akusia, wyczuwanie i intencja ^{wyobraźni} nawet. — Spruchotam się z nią goręco, bo nie przystam jej kawałka nazywając rzeczy podobne na kwanii i inni i porównując się przykładami; które zwykłe w takich rzeczach, przez naśladowanie, choć, nie myśl się nazywają.

Kwietnia 1898.

26 Genewa. Bruckyswiecie, i ustat-
ka ludzka, bez ~~szkod~~ hamulca
żadnego obejść się nie może, i nie
jest tak wielkiem błędem stanowić
nie praw, trzymanie się kwoceją-
przekształcanie się do tego, co
po prostu jest "dobre" uważa.
Oci wszystkie natury potrzeb-
gastrować się do "cathégorique im-
pératif", to nie wszystkie go po-
słuszają. I tacy, którym na ści-
śle granice wyznaczyć i tych po-
ścić można swobodnie na ryco-
ne sonie. I w innych gra-
nic starych brak; przemawia się
one cięgle, lecz ewolucyjna ta mi-
erowa się w kierunku dodatku,
przeciwiecznie zaprowadzić może
bezdolna talia, o której by da-
wniej myśł nawet przez głowę
nie przyszło. A to nie jest
wymiar tej staj strony natu-

wy twórcy? Zresztą rozumieć to można w innym jeszcze sposobem. Karystkę te ideały które stały nieraz przed nami są jedynie myłowym mózgów naszych, są wyobrażeniami tylko. Takto je więc uważać, umieć stworzyć je można b. przeto, wtedy stanie przed nami natura nasza czysta. Lecz wszak dążym doń naszym jest oddać się nie jako sol tego, ja' co stworzyć nie umiemy. Wszak dążym do temu, co ta cywilizacja z myślowaniami jej wystąpieniem, wychowaniem, idealizmem, wszak przez dążenie stoi przed nami jako stygający obciążenie rozkłonu - nadkrowiec niż człowiek - zwierzę - Gdybyśmy mogli sami kierować sobą, gdybyśmy chcieli w sobie mieć przezwyciężenie - bytoby może przezwyciężenie

Zwalac' rozwijać się indywidualnie:
umowi nasremu, lecz miśkety, in-
dywidualizm ten - ~~to~~ w wizerun-
gi wypadków, jest jedynie powo-
tą, regredującą się, która wi-
dzie do miśkacyi racji! Cień
mówi tu naturalnie o jednostkach
~~ten~~ racji spotykanych, o
tych co mówią ~~tu~~ ~~o~~ miśkacy w
sobie coś z pierwiastków myślowych,
lecz o tych myślach co tam sta-
nowią, tam będą i miśki ro-
znobarwne, a właściwie z pier-
wiastków b. podobnych doświadczeń,
mówi o tymie prośpolitym, po-
wrośniętym, który ~~mówi~~ i myśli
o ideach, lecz jest od nich dale-
ki jak jęz. wieś od ziemierow-
nej, tam, któremu potrze-
ba praw, kar, strachów ro-
znych, ~~który~~ ~~rozumowanie~~
nie grozi. Który rozumowaniem

śadecywie się podługuje, który ma
~~on~~ mieć pojąć wiele lecz ma
~~ma~~ wiedzy, znajomości i brak
 umiety do ogarnięcia treści całego.
 Tam ten natury swej jest nie-
 świadomy. —

— Dziwnem jest, że miorak chwile ma
~~on~~ tak bardzo poruszają napróżd i jej
 swatość nasyca. Wstał się cała poruczyć
 mogło bez świadomości pewnych,
 a sejdę one miorak jakby objawie-
 nie, natchnienie jakiejś! W jednej
 chwili znajdnie się cały katalizacji
 argumentów na ich potworności
 i życie na ich warkotach i poprosze
 me. Złota osoba jakas, lecz czemu
 czy to już było poprzedzone fakta-
 mi naraymi, czy to wreczywiście
 i wiodąja wielkie odgrywa rolę?

8 Maja 1898. Olsawa.

Inaustam się kreślił w Flaminie ludzi
brzydki. Wokoło siebie miałam twa-
rę o rynek nieregularnych, o bar-
wach ^{czterech} kolorach, tak było jasnym,
o oczach małych, niewyraźnych,
czołach ~~szerszych~~ o liniiach wyje-
danych, tak wężystych, awansiem
wzrostem. Długo przysiadłam, patrząc
tak sobie nosy specyficznego i tak
jak brzydkie profile, a z gło-
wy warg niekwestowanych nie mogła
miałam najmniejszego wyjaśnienia
skutnego końca. Postacie ich, jak
ich twarze były niekwestowane, wpro-
wadziłam w prawidłom cytetyki
zobaczam. - O ludzi tych wiało
~~ideałem~~ brzydota, idea brzydota
prawdziwa, smutek, smutek, a nie
poprawny. Spatrując się w każdej
kierunku jednego z nich, do drucian-
szu nosy całą ujemną stroną ich pi-
knie i w edamennym myśleniu się sta-
3

tam, która podobnie i darami two-
 rze oddawyc mogła. Ale chciałam wy-
 stę nawet o stronie moralnej tych lu-
 di; nie chciałam, bo mnie w tej chwili
 ich myślenie zewsząd uderzało, bo
 odmianami wracanie pierwie, któreby
 potem sprawnie mogło być stałe, le-
 gitymizacją prawdziwie było odwrócenie.
 I popatrzyłam raz jeszcze na tych lu-
 di - potem odeszłam od nich, z przed-
 mioty ich obrazów brzydki, i ska-
 rny, i smutny...

Dla czego, pytałam siebie są oni tacy?
 Dla czego brak im charakteru i mi-
 ęgo, brak im piękna i światła. Ale
 czego sami smutni i ^{wesołi} smutni
 tak rozważać muszą, może z kogoś
 całej świata brzydki niekiedy,
 niezmieszkalni!

Wówczas rozmyślać zaczęłam, co by
 się stać mogło, gdy by oni wzięli
 i postawili swych myślicieli i
 i postawili na ich karkach waga

małe, promienne.

7 pobo? spytałam siebie? Czy pr-
to ichy wlotkie ciato ich kucierzy
to ich, alego chorobie, starości,
śmierci, i umianę swą nadawało
stokrotnie wizerunki toł im samym
i tym wszystkim co ich otacza?

10 Maja 1898 Geneva. Gdy myślałam Helus
o Tobie, robi mi się co duszy lepiej,
jaśniej, dobrze prawie! A pewnie na-
zkożę, uprąjęm się świadomością, że
gdzieś na dalekim krańcu świata
jesteś Ty, do której krocicie się
możę w każdej potrzebie mojej, w każ-
dym, w chwili ciężkiej. Dier-
na Ciebie tak bardzo, jak Tyś mną
mę byta i tak mi by to myśleć łatwo.
Gdy uczucie swe w głębi
Ciebie analizuję, gdy ich ale czy
dobre strony rozważam, gdy
badam czy nie, mój własny egoizm
wciąż jest podstępnie -

Jeje mi' sz, ² że mareszkie wskle-
go brzydam w ręk. Czy wiesz
co nien jest Helasie? Oho, pa-
ka wosy skiem winem wdrzeż, drug
Ci jęstem, że mnie x męj' ohod-
panij samotności wywstata, żeś
mi' z siebie ~~stworzone~~ data stwo-
rzyła otwar, na którym składa
moż serce swoje, żeś stata się
dla mnie pierwszym celem, ~~któ-
rem~~ drugie ~~czu-
go~~ nie dosięga-
go nigdy, bo on połamany i stwój.
Majà łara Helasie, driz kuz Ci,
a ciż kochać mogą.

3
I każde uciucie ludzkie co po za
indykt wybiega - porzucić z sobą musi
stodęcy wiele. Niech to będzie przy-
gnębia, czy miłość, czy litość, czy wy-
crucie, ale niech to będzie ucinie-
ciem z góry dołem i inną -
nie z wtedy pełną pierwszą istnieniem
inne - wkrane ~~przeje~~ mniej się
z kim się staje.

18 maja 1898. Genewa.

Wan Kwiatów upaja .... Długo po-
ne i z widoku wielkiej gór, i cu-
dnego barwnu i barw i fiedw białoz-
mych, piękności narysów i konwalsji.
Kępię i z, umyślnie wczarack... Długo
po nie głaskiw, a do uchu pty-
ne melodyje wiośenne, kłopotli-
wie brzmieniające trzaskające płaków.
Kłatura, wiosna, góry, kwaj-
roja... Wpojenia miły, a w tym
zapamiętań miły wspomnie, miły
sny i innych... lecz nie nasze.
Ciepło nasze. Dla nam snów nie
bręba. Gdy je widzimy przed
oczyma doskonałe - odwieczny
z nich zastanę, by w rękach
wiedzieć znowu miłoby pięknej pałacy
Dla po co nam śnić, nam, ciekaw
zwykli po za sny my brząc?
Czy szukamy czego innego. Cóż
nam się zdaje, że to za brzo-
w pozostanie wiecznie jędrim?

A nie! Myśmy już dośkli do kresu
 a świadomości naszej. My już
 wiemy, że "absolutu" owego nie
 dosięgniemy, ani my, ani potomcy
 nasi, ani w świecie wikt, wikt.
 My za nim już nie goniemy, i już
 zaskaminy nawet. O more! O more!
 tak, zaskaminy ~~z~~ nim oderwie
 się kropelka w duży głębi, i cisza,
 cisza, posępnie ~~stanko~~ ~~bolesne~~,
 stanko w pustą łecce przestrzeni.
 Czem? Lecz to tylko czasem
 w rocy bezsennej, srogi ciary łam,
 może ~~nie~~ ⁿⁱgram cięby oderwie się
 echo przemyślanych pochłiwań, przemyśl
 onek, i słów, i rozczarowań. - Dłis'
 nas nie to strzący. Dłis' nas nam
 dzierżyć nie może to samo co dawniej
 cierpienie, dłis' nam jak dawniej
 skarga nie wypłynie na usta i
 stworzyć nie będzie, ani trzą-
 czać, ani się kraść w walce,
 ani się modlić nawet.

Bo w duszy nam zamieszkała swa-
domność. Wiemy, wiemy, że granice
pożycia naszem są dane, granice
niezmienne i nieprzekraczalne. Wiemy,
że nie mamy ku komu przenosić
ni modłów naszych, bo ten, kto
ktośiemu stał się je dawcą, jest
wytworem wyobraźni naszej. Wiemy,
że wykryłki ból w świecie kawałki,
że wykryłki troski, i tu, i nie
skrzyżcia nie do pochoź od niego,
tego w mózgu naszym wyłgłego pona.
I nie on jest wychoź kłódnem.
I wiemy, że to kłódka tego nie dotru-
my nigdy, choćbyśmy w słowniku
myśli naszej wypalili nazwę mi-
ljonu, kłódnimbyśmy go odpa-
mości. Wiemy. I wiemy dalej, że
pexarim julesim, seż woli na to
co eż stać może i musi, zamkni-
ci w skorupce naszej drożej, nikły
postaci ludzkiej. Wiemy, że
kwiś czy jukor, to dziś jedynaki

w otrzymaniu czasu księgi, a dla
 jednego z nas, czy latów całych, to
 Kraszyna, pytek, nie wchodzący
 w rachubę tych światów międzyimi-
 nnych o których istnieniu wietny był
 nie wiemy. Iż to nasze osobiste
 losy, choć nas tak samych s. b.
 obchodzi, — to także i nie wiecna-
 czoce ją biega tak byzycy! — Kie-
 dyż drogę teraz myśl naszego przy-
 brania, w której stronie i jakie ciepło
 upojeni dla siebie? — No stajemy z
 nami pełnymi rozczarowań przed
 życiem i zjawiskami jego, bracie-
 my każdy w stron naszego i z każdego
 zedrzeć chcemy z własnej skini, z
 kłosa mu nadary pokolnia prokre-
 tni minione!! Nam starszy nie
 boże. Ony we względy swój, przy-
 strzeni świadomość wiedzieć chce-
 my wszystko co się da i wykre-
 szyć z karków prokresteri, to
 w tam w chwila co więcej wie-

zapisaty. ~~On~~ Kżc zabieramy się
ze skafpelem i mikroskopem do
pracy i szukamy w niej pierwotka
dla duszy naszej. Lecz jacy my mi-
ośpatkani; i Krótkowzroczni; i
błkomyślni? Czyż wierzyć na
Chwilej moim w towałość roboty
naszej? - Już - kon, z niedalekiej
Chwili pręknęcej wznowę się
postacie diwne, inne od nas, in-
ne od tych co nas poprzedzili i
wexną się z zaśludem do burzenia
roboty naszej, by swięz wzmieć
matomiast. Oby wlecy wgro-
bię brzoimy...

Do Cierwa 1898 Geneva
Tamtam starca, który całe życie swe
poświęcił rozumowaniu. Ciesi, pocis
wnypt nadewszystko, cęć zrobił sobie
śródtw życie najzłe, w nim jedynie na-
bzieje swoje pokładać, jego jedyne
na pierwotnika swego wskazać. Chi-

oderuwać cokolwiek z pragnień jego,
czy dżur, czy celów... Świat drog
sąsiedzi, która mu się tak jasno wyda
wała: drogę oryginalnej myśli, rozumu
jedynemu. Coś go mogły obchodzić
wzruszające ludzkie pragnienia,
rozkosz czy ból? Badał je, jeśli
malował jak myśli jego przedsta
wiają, Chciał je pokazać nawet, by
przemocem się zwrócić do swojej pra
cowni pokazywać je, do ty
tuł mniej lubi treści ich widać, by
pojemność i nich w dalszym ciągu
go wztek rozumować. ~~Wtedy~~
~~o tym~~ Wie, starze myślał, a myślał,
z do okien jego uważało jasne światło
do widzenia, dochodziły światła sko
nów słowierzy, wspaniałe światła
jasnych... Tu okna otwiera
się, kilkanaście jasnowłosych dzieci
z tarciami różowym polickiem,
figlarzymi usmieszkiem; i dom
światła zerwany w całość.

kę ten białego wucito ję
 na ten otwarte grube kęga.
 Starec spojrad przed siebie, widać
 wrony, kmitany i nagle ujrzano
~~u niego przed sobą małego otwórcę~~
~~przetną, i widać jego przed sobą~~
 małego figlarsa. Skąd mu "pony-
 śla starca" skąd mu myśl przy-
 roboty mi przerwac? czego chce
 młode? Lecz dricęko rade, i tu
 się fizjot nolał, rościado ię ston-
 rym, pastym, a donosimym i uni-
 chem i w grób suda pobiegło, a
 staryc został ^{bez odpowiedzi} wpatrony w przetr-
 pastę i nał swaję grube pochyl-
 ny kęga. ... 2

4 Lipca 1898 r. Genewa.

Im dalej idąci się kryzysie pragnę-
me nasze, tem więcej w nim eksorciz-
m i wrota widziemy. Pokonać chcemy
wszystko co nas od niego drzełi; roz-
ciąć wszelkie przeszkody, podjąć
ci pracę najcięższą - byle dostać
Bóg wiódł, gwiazdki co tak pięk-
nie świecą i wielkie odległości.
Lecz gdy się już do tego ma nabo-
wać, to się rozczarowanie, ile w niej jest
ile fałszu się widzi. Zpatrzył
na tę zdobyte marności, która ma
te być szarą masy, i pyta się
po co ci gościć? O najcięż-
szą chyba tego, że się wiarę swoją
oddano czystem iluzji, poraż-
nym fałszem.

O życie, życie! Po co staję
się nadziadun i stoł kula, która
jako nauka, że ciępienie jest
w rzeczywistości. O życie, woko-
ło się szeroko po świecie,

~~W tym namor i nie~~ - przestaje sobie
 nie straszenia swego, tywym opier
 piecurek tych, do których kolniewicz
 goróci się swajem
 - Brada mi, jeśli maru' nie
 mi okrył
 kolcu wirowia - brada jeśli je
 przekroczy...

9 lipca Genewa 1898.
 Od dawna nie odzwrotnem tak silnie
 była istnienia jak tymi czasami. Da-
 remnie choz wytkomacze woli skan
 moji duchowy fizyczny, daremnie
 na kart amizowania kładę te wory
 skpi cenne myśli; co mi się do
 głowy ciśnie - rozumowanie mi
 popraci je muszę, i czuję się ciężko,
 więc istnieję.
 I mi da tego ciężko, że wiesz
 dużo na wrocie wyję, bo, że
 donieś siewi na jasno, nie da
 tego, żebyś skądśkolwiek do-

umawata przeciwności jakichś, lub
w nadziejach swych zawiedzioną
była, - nie dla tego cierpieć jestem
tym kim jestem, nie dla tego,
że w inną skórę przedsięwzięć
nie mogę... Nie! To wsty-
dło byłoby przyoznaczone mate-
rią i¹ i² i³ i⁴ i⁵ i⁶ i⁷ i⁸ i⁹ i¹⁰ i¹¹ i¹² i¹³ i¹⁴ i¹⁵ i¹⁶ i¹⁷ i¹⁸ i¹⁹ i²⁰ i²¹ i²² i²³ i²⁴ i²⁵ i²⁶ i²⁷ i²⁸ i²⁹ i³⁰ i³¹ i³² i³³ i³⁴ i³⁵ i³⁶ i³⁷ i³⁸ i³⁹ i⁴⁰ i⁴¹ i⁴² i⁴³ i⁴⁴ i⁴⁵ i⁴⁶ i⁴⁷ i⁴⁸ i⁴⁹ i⁵⁰ i⁵¹ i⁵² i⁵³ i⁵⁴ i⁵⁵ i⁵⁶ i⁵⁷ i⁵⁸ i⁵⁹ i⁶⁰ i⁶¹ i⁶² i⁶³ i⁶⁴ i⁶⁵ i⁶⁶ i⁶⁷ i⁶⁸ i⁶⁹ i⁷⁰ i⁷¹ i⁷² i⁷³ i⁷⁴ i⁷⁵ i⁷⁶ i⁷⁷ i⁷⁸ i⁷⁹ i⁸⁰ i⁸¹ i⁸² i⁸³ i⁸⁴ i⁸⁵ i⁸⁶ i⁸⁷ i⁸⁸ i⁸⁹ i⁹⁰ i⁹¹ i⁹² i⁹³ i⁹⁴ i⁹⁵ i⁹⁶ i⁹⁷ i⁹⁸ i⁹⁹ i¹⁰⁰ i¹⁰¹ i¹⁰² i¹⁰³ i¹⁰⁴ i¹⁰⁵ i¹⁰⁶ i¹⁰⁷ i¹⁰⁸ i¹⁰⁹ i¹¹⁰ i¹¹¹ i¹¹² i¹¹³ i¹¹⁴ i¹¹⁵ i¹¹⁶ i¹¹⁷ i¹¹⁸ i¹¹⁹ i¹²⁰ i¹²¹ i¹²² i¹²³ i¹²⁴ i¹²⁵ i¹²⁶ i¹²⁷ i¹²⁸ i¹²⁹ i¹³⁰ i¹³¹ i¹³² i¹³³ i¹³⁴ i¹³⁵ i¹³⁶ i¹³⁷ i¹³⁸ i¹³⁹ i¹⁴⁰ i¹⁴¹ i¹⁴² i¹⁴³ i¹⁴⁴ i¹⁴⁵ i¹⁴⁶ i¹⁴⁷ i¹⁴⁸ i¹⁴⁹ i¹⁵⁰ i¹⁵¹ i¹⁵² i¹⁵³ i¹⁵⁴ i¹⁵⁵ i¹⁵⁶ i¹⁵⁷ i¹⁵⁸ i¹⁵⁹ i¹⁶⁰ i¹⁶¹ i¹⁶² i¹⁶³ i¹⁶⁴ i¹⁶⁵ i¹⁶⁶ i¹⁶⁷ i¹⁶⁸ i¹⁶⁹ i¹⁷⁰ i¹⁷¹ i¹⁷² i¹⁷³ i¹⁷⁴ i¹⁷⁵ i¹⁷⁶ i¹⁷⁷ i¹⁷⁸ i¹⁷⁹ i¹⁸⁰ i¹⁸¹ i¹⁸² i¹⁸³ i¹⁸⁴ i¹⁸⁵ i¹⁸⁶ i¹⁸⁷ i¹⁸⁸ i¹⁸⁹ i¹⁹⁰ i¹⁹¹ i¹⁹² i¹⁹³ i¹⁹⁴ i¹⁹⁵ i¹⁹⁶ i¹⁹⁷ i¹⁹⁸ i¹⁹⁹ i²⁰⁰ i²⁰¹ i²⁰² i²⁰³ i²⁰⁴ i²⁰⁵ i²⁰⁶ i²⁰⁷ i²⁰⁸ i²⁰⁹ i²¹⁰ i²¹¹ i²¹² i²¹³ i²¹⁴ i²¹⁵ i²¹⁶ i²¹⁷ i²¹⁸ i²¹⁹ i²²⁰ i²²¹ i²²² i²²³ i²²⁴ i²²⁵ i²²⁶ i²²⁷ i²²⁸ i²²⁹ i²³⁰ i²³¹ i²³² i²³³ i²³⁴ i²³⁵ i²³⁶ i²³⁷ i²³⁸ i²³⁹ i²⁴⁰ i²⁴¹ i²⁴² i²⁴³ i²⁴⁴ i²⁴⁵ i²⁴⁶ i²⁴⁷ i²⁴⁸ i²⁴⁹ i²⁵⁰ i²⁵¹ i²⁵² i²⁵³ i²⁵⁴ i²⁵⁵ i²⁵⁶ i²⁵⁷ i²⁵⁸ i²⁵⁹ i²⁶⁰ i²⁶¹ i²⁶² i²⁶³ i²⁶⁴ i²⁶⁵ i²⁶⁶ i²⁶⁷ i²⁶⁸ i²⁶⁹ i²⁷⁰ i²⁷¹ i²⁷² i²⁷³ i²⁷⁴ i²⁷⁵ i²⁷⁶ i²⁷⁷ i²⁷⁸ i²⁷⁹ i²⁸⁰ i²⁸¹ i²⁸² i²⁸³ i²⁸⁴ i²⁸⁵ i²⁸⁶ i²⁸⁷ i²⁸⁸ i²⁸⁹ i²⁹⁰ i²⁹¹ i²⁹² i²⁹³ i²⁹⁴ i²⁹⁵ i²⁹⁶ i²⁹⁷ i²⁹⁸ i²⁹⁹ i³⁰⁰ i³⁰¹ i³⁰² i³⁰³ i³⁰⁴ i³⁰⁵ i³⁰⁶ i³⁰⁷ i³⁰⁸ i³⁰⁹ i³¹⁰ i³¹¹ i³¹² i³¹³ i³¹⁴ i³¹⁵ i³¹⁶ i³¹⁷ i³¹⁸ i³¹⁹ i³²⁰ i³²¹ i³²² i³²³ i³²⁴ i³²⁵ i³²⁶ i³²⁷ i³²⁸ i³²⁹ i³³⁰ i³³¹ i³³² i³³³ i³³⁴ i³³⁵ i³³⁶ i³³⁷ i³³⁸ i³³⁹ i³⁴⁰ i³⁴¹ i³⁴² i³⁴³ i³⁴⁴ i³⁴⁵ i³⁴⁶ i³⁴⁷ i³⁴⁸ i³⁴⁹ i³⁵⁰ i³⁵¹ i³⁵² i³⁵³ i³⁵⁴ i³⁵⁵ i³⁵⁶ i³⁵⁷ i³⁵⁸ i³⁵⁹ i³⁶⁰ i³⁶¹ i³⁶² i³⁶³ i³⁶⁴ i³⁶⁵ i³⁶⁶ i³⁶⁷ i³⁶⁸ i³⁶⁹ i³⁷⁰ i³⁷¹ i³⁷² i³⁷³ i³⁷⁴ i³⁷⁵ i³⁷⁶ i³⁷⁷ i³⁷⁸ i³⁷⁹ i³⁸⁰ i³⁸¹ i³⁸² i³⁸³ i³⁸⁴ i³⁸⁵ i³⁸⁶ i³⁸⁷ i³⁸⁸ i³⁸⁹ i³⁹⁰ i³⁹¹ i³⁹² i³⁹³ i³⁹⁴ i³⁹⁵ i³⁹⁶ i³⁹⁷ i³⁹⁸ i³⁹⁹ i⁴⁰⁰ i⁴⁰¹ i⁴⁰² i⁴⁰³ i⁴⁰⁴ i⁴⁰⁵ i⁴⁰⁶ i⁴⁰⁷ i⁴⁰⁸ i⁴⁰⁹ i⁴¹⁰ i⁴¹¹ i⁴¹² i⁴¹³ i⁴¹⁴ i⁴¹⁵ i⁴¹⁶ i⁴¹⁷ i⁴¹⁸ i⁴¹⁹ i⁴²⁰ i⁴²¹ i⁴²² i⁴²³ i⁴²⁴ i⁴²⁵ i⁴²⁶ i⁴²⁷ i⁴²⁸ i⁴²⁹ i⁴³⁰ i⁴³¹ i⁴³² i⁴³³ i⁴³⁴ i⁴³⁵ i⁴³⁶ i⁴³⁷ i⁴³⁸ i⁴³⁹ i⁴⁴⁰ i⁴⁴¹ i⁴⁴² i⁴⁴³ i⁴⁴⁴ i⁴⁴⁵ i⁴⁴⁶ i⁴⁴⁷ i⁴⁴⁸ i⁴⁴⁹ i⁴⁵⁰ i⁴⁵¹ i⁴⁵² i⁴⁵³ i⁴⁵⁴ i⁴⁵⁵ i⁴⁵⁶ i⁴⁵⁷ i⁴⁵⁸ i⁴⁵⁹ i⁴⁶⁰ i⁴⁶¹ i⁴⁶² i⁴⁶³ i⁴⁶⁴ i⁴⁶⁵ i⁴⁶⁶ i⁴⁶⁷ i⁴⁶⁸ i⁴⁶⁹ i⁴⁷⁰ i⁴⁷¹ i⁴⁷² i⁴⁷³ i⁴⁷⁴ i⁴⁷⁵ i⁴⁷⁶ i⁴⁷⁷ i⁴⁷⁸ i⁴⁷⁹ i⁴⁸⁰ i⁴⁸¹ i⁴⁸² i⁴⁸³ i⁴⁸⁴ i⁴⁸⁵ i⁴⁸⁶ i⁴⁸⁷ i⁴⁸⁸ i⁴⁸⁹ i⁴⁹⁰ i⁴⁹¹ i⁴⁹² i⁴⁹³ i⁴⁹⁴ i⁴⁹⁵ i⁴⁹⁶ i⁴⁹⁷ i⁴⁹⁸ i⁴⁹⁹ i⁵⁰⁰ i⁵⁰¹ i⁵⁰² i⁵⁰³ i⁵⁰⁴ i⁵⁰⁵ i⁵⁰⁶ i⁵⁰⁷ i⁵⁰⁸ i⁵⁰⁹ i⁵¹⁰ i⁵¹¹ i⁵¹² i⁵¹³ i⁵¹⁴ i⁵¹⁵ i⁵¹⁶ i⁵¹⁷ i⁵¹⁸ i⁵¹⁹ i⁵²⁰ i⁵²¹ i⁵²² i⁵²³ i⁵²⁴ i⁵²⁵ i⁵²⁶ i⁵²⁷ i⁵²⁸ i⁵²⁹ i⁵³⁰ i⁵³¹ i⁵³² i⁵³³ i⁵³⁴ i⁵³⁵ i⁵³⁶ i⁵³⁷ i⁵³⁸ i⁵³⁹ i⁵⁴⁰ i⁵⁴¹ i⁵⁴² i⁵⁴³ i⁵⁴⁴ i⁵⁴⁵ i⁵⁴⁶ i⁵⁴⁷ i⁵⁴⁸ i⁵⁴⁹ i⁵⁵⁰ i⁵⁵¹ i⁵⁵² i⁵⁵³ i⁵⁵⁴ i⁵⁵⁵ i⁵⁵⁶ i⁵⁵⁷ i⁵⁵⁸ i⁵⁵⁹ i⁵⁶⁰ i⁵⁶¹ i⁵⁶² i⁵⁶³ i⁵⁶⁴ i⁵⁶⁵ i⁵⁶⁶ i⁵⁶⁷ i⁵⁶⁸ i⁵⁶⁹ i⁵⁷⁰ i⁵⁷¹ i⁵⁷² i⁵⁷³ i⁵⁷⁴ i⁵⁷⁵ i⁵⁷⁶ i⁵⁷⁷ i⁵⁷⁸ i⁵⁷⁹ i⁵⁸⁰ i⁵⁸¹ i⁵⁸² i⁵⁸³ i⁵⁸⁴ i⁵⁸⁵ i⁵⁸⁶ i⁵⁸⁷ i⁵⁸⁸ i⁵⁸⁹ i⁵⁹⁰ i⁵⁹¹ i⁵⁹² i⁵⁹³ i⁵⁹⁴ i⁵⁹⁵ i⁵⁹⁶ i⁵⁹⁷ i⁵⁹⁸ i⁵⁹⁹ i⁶⁰⁰ i⁶⁰¹ i⁶⁰² i⁶⁰³ i⁶⁰⁴ i⁶⁰⁵ i⁶⁰⁶ i⁶⁰⁷ i⁶⁰⁸ i⁶⁰⁹ i⁶¹⁰ i⁶¹¹ i⁶¹² i⁶¹³ i⁶¹⁴ i⁶¹⁵ i⁶¹⁶ i⁶¹⁷ i⁶¹⁸ i⁶¹⁹ i⁶²⁰ i⁶²¹ i⁶²² i⁶²³ i⁶²⁴ i⁶²⁵ i⁶²⁶ i⁶²⁷ i⁶²⁸ i⁶²⁹ i⁶³⁰ i⁶³¹ i⁶³² i⁶³³ i⁶³⁴ i⁶³⁵ i⁶³⁶ i⁶³⁷ i⁶³⁸ i⁶³⁹ i⁶⁴⁰ i⁶⁴¹ i⁶⁴² i⁶⁴³ i⁶⁴⁴ i⁶⁴⁵ i⁶⁴⁶ i⁶⁴⁷ i⁶⁴⁸ i⁶⁴⁹ i⁶⁵⁰ i⁶⁵¹ i⁶⁵² i⁶⁵³ i⁶⁵⁴ i⁶⁵⁵ i⁶⁵⁶ i⁶⁵⁷ i⁶⁵⁸ i⁶⁵⁹ i⁶⁶⁰ i⁶⁶¹ i⁶⁶² i⁶⁶³ i⁶⁶⁴ i⁶⁶⁵ i⁶⁶⁶ i⁶⁶⁷ i⁶⁶⁸ i⁶⁶⁹ i⁶⁷⁰ i⁶⁷¹ i⁶⁷² i⁶⁷³ i⁶⁷⁴ i⁶⁷⁵ i⁶⁷⁶ i⁶⁷⁷ i⁶⁷⁸ i⁶⁷⁹ i⁶⁸⁰ i⁶⁸¹ i⁶⁸² i⁶⁸³ i⁶⁸⁴ i⁶⁸⁵ i⁶⁸⁶ i⁶⁸⁷ i⁶⁸⁸ i⁶⁸⁹ i⁶⁹⁰ i⁶⁹¹ i⁶⁹² i⁶⁹³ i⁶⁹⁴ i⁶⁹⁵ i⁶⁹⁶ i⁶⁹⁷ i⁶⁹⁸ i⁶⁹⁹ i⁷⁰⁰ i⁷⁰¹ i⁷⁰² i⁷⁰³ i⁷⁰⁴ i⁷⁰⁵ i⁷⁰⁶ i⁷⁰⁷ i⁷⁰⁸ i⁷⁰⁹ i⁷¹⁰ i⁷¹¹ i⁷¹² i⁷¹³ i⁷¹⁴ i⁷¹⁵ i⁷¹⁶ i⁷¹⁷ i⁷¹⁸ i⁷¹⁹ i⁷²⁰ i⁷²¹ i⁷²² i⁷²³ i⁷²⁴ i⁷²⁵ i⁷²⁶ i⁷²⁷ i⁷²⁸ i⁷²⁹ i⁷³⁰ i⁷³¹ i⁷³² i⁷³³ i⁷³⁴ i⁷³⁵ i⁷³⁶ i⁷³⁷ i⁷³⁸ i⁷³⁹ i⁷⁴⁰ i⁷⁴¹ i⁷⁴² i⁷⁴³ i⁷⁴⁴ i⁷⁴⁵ i⁷⁴⁶ i⁷⁴⁷ i⁷⁴⁸ i⁷⁴⁹ i⁷⁵⁰ i⁷⁵¹ i⁷⁵² i⁷⁵³ i⁷⁵⁴ i⁷⁵⁵ i⁷⁵⁶ i⁷⁵⁷ i⁷⁵⁸ i⁷⁵⁹ i⁷⁶⁰ i⁷⁶¹ i⁷⁶² i⁷⁶³ i⁷⁶⁴ i⁷⁶⁵ i⁷⁶⁶ i⁷⁶⁷ i⁷⁶⁸ i⁷⁶⁹ i⁷⁷⁰ i⁷⁷¹ i⁷⁷² i⁷⁷³ i⁷⁷⁴ i⁷⁷⁵ i⁷⁷⁶ i⁷⁷⁷ i⁷⁷⁸ i⁷⁷⁹ i⁷⁸⁰ i⁷⁸¹ i⁷⁸² i⁷⁸³ i⁷⁸⁴ i⁷⁸⁵ i⁷⁸⁶ i⁷⁸⁷ i⁷⁸⁸ i⁷⁸⁹ i⁷⁹⁰ i⁷⁹¹ i⁷⁹² i⁷⁹³ i⁷⁹⁴ i⁷⁹⁵ i⁷⁹⁶ i⁷⁹⁷ i⁷⁹⁸ i⁷⁹⁹ i⁸⁰⁰ i⁸⁰¹ i⁸⁰² i⁸⁰³ i⁸⁰⁴ i⁸⁰⁵ i⁸⁰⁶ i⁸⁰⁷ i⁸⁰⁸ i⁸⁰⁹ i⁸¹⁰ i⁸¹¹ i⁸¹² i⁸¹³ i⁸¹⁴ i⁸¹⁵ i⁸¹⁶ i⁸¹⁷ i⁸¹⁸ i⁸¹⁹ i⁸²⁰ i⁸²¹ i⁸²² i⁸²³ i⁸²⁴ i⁸²⁵ i⁸²⁶ i⁸²⁷ i⁸²⁸ i⁸²⁹ i⁸³⁰ i⁸³¹ i⁸³² i⁸³³ i⁸³⁴ i⁸³⁵ i⁸³⁶ i⁸³⁷ i⁸³⁸ i⁸³⁹ i⁸⁴⁰ i⁸⁴¹ i⁸⁴² i⁸⁴³ i⁸⁴⁴ i⁸⁴⁵ i⁸⁴⁶ i⁸⁴⁷ i⁸⁴⁸ i⁸⁴⁹ i⁸⁵⁰ i⁸⁵¹ i⁸⁵² i⁸⁵³ i⁸⁵⁴ i⁸⁵⁵ i⁸⁵⁶ i⁸⁵⁷ i⁸⁵⁸ i⁸⁵⁹ i⁸⁶⁰ i⁸⁶¹ i⁸⁶² i⁸⁶³ i⁸⁶⁴ i⁸⁶⁵ i⁸⁶⁶ i⁸⁶⁷ i⁸⁶⁸ i⁸⁶⁹ i⁸⁷⁰ i⁸⁷¹ i⁸⁷² i⁸⁷³ i⁸⁷⁴ i⁸⁷⁵ i⁸⁷⁶ i⁸⁷⁷ i⁸⁷⁸ i⁸⁷⁹ i⁸⁸⁰ i⁸⁸¹ i⁸⁸² i⁸⁸³ i⁸⁸⁴ i⁸⁸⁵ i⁸⁸⁶ i⁸⁸⁷ i⁸⁸⁸ i⁸⁸⁹ i⁸⁹⁰ i⁸⁹¹ i⁸⁹² i⁸⁹³ i⁸⁹⁴ i⁸⁹⁵ i⁸⁹⁶ i⁸⁹⁷ i⁸⁹⁸ i⁸⁹⁹ i⁹⁰⁰ i⁹⁰¹ i⁹⁰² i⁹⁰³ i⁹⁰⁴ i⁹⁰⁵ i⁹⁰⁶ i⁹⁰⁷ i⁹⁰⁸ i⁹⁰⁹ i⁹¹⁰ i⁹¹¹ i⁹¹² i⁹¹³ i⁹¹⁴ i⁹¹⁵ i⁹¹⁶ i⁹¹⁷ i⁹¹⁸ i⁹¹⁹ i⁹²⁰ i⁹²¹ i⁹²² i⁹²³ i⁹²⁴ i⁹²⁵ i⁹²⁶ i⁹²⁷ i⁹²⁸ i⁹²⁹ i⁹³⁰ i⁹³¹ i⁹³² i⁹³³ i⁹³⁴ i⁹³⁵ i⁹³⁶ i⁹³⁷ i⁹³⁸ i⁹³⁹ i⁹⁴⁰ i⁹⁴¹ i⁹⁴² i⁹⁴³ i⁹⁴⁴ i⁹⁴⁵ i⁹⁴⁶ i⁹⁴⁷ i⁹⁴⁸ i⁹⁴⁹ i⁹⁵⁰ i⁹⁵¹ i⁹⁵² i⁹⁵³ i⁹⁵⁴ i⁹⁵⁵ i⁹⁵⁶ i⁹⁵⁷ i⁹⁵⁸ i⁹⁵⁹ i⁹⁶⁰ i⁹⁶¹ i⁹⁶² i⁹⁶³ i⁹⁶⁴ i⁹⁶⁵ i⁹⁶⁶ i⁹⁶⁷ i⁹⁶⁸ i⁹⁶⁹ i⁹⁷⁰ i⁹⁷¹ i⁹⁷² i⁹⁷³ i⁹⁷⁴ i⁹⁷⁵ i⁹⁷⁶ i⁹⁷⁷ i⁹⁷⁸ i⁹⁷⁹ i⁹⁸⁰ i⁹⁸¹ i⁹⁸² i⁹⁸³ i⁹⁸⁴ i⁹⁸⁵ i⁹⁸⁶ i⁹⁸⁷ i⁹⁸⁸ i⁹⁸⁹ i⁹⁹⁰ i⁹⁹¹ i⁹⁹² i⁹⁹³ i⁹⁹⁴ i⁹⁹⁵ i⁹⁹⁶ i⁹⁹⁷ i⁹⁹⁸ i⁹⁹⁹ i¹⁰⁰⁰ i¹⁰⁰¹ i¹⁰⁰² i¹⁰⁰³ i¹⁰⁰⁴ i¹⁰⁰⁵ i¹⁰⁰⁶ i¹⁰⁰⁷ i¹⁰⁰⁸ i¹⁰⁰⁹ i¹⁰¹⁰ i¹⁰¹¹ i¹⁰¹² i¹⁰¹³ i¹⁰¹⁴ i¹⁰¹⁵ i¹⁰¹⁶ i¹⁰¹⁷ i¹⁰¹⁸ i¹⁰¹⁹ i¹⁰²⁰ i¹⁰²¹ i¹⁰²² i¹⁰²³ i¹⁰²⁴ i¹⁰²⁵ i¹⁰²⁶ i¹⁰²⁷ i¹⁰²⁸ i¹⁰²⁹ i¹⁰³⁰ i¹⁰³¹ i¹⁰³² i¹⁰³³ i¹⁰³⁴ i¹⁰³⁵ i¹⁰³⁶ i¹⁰³⁷ i¹⁰³⁸ i¹⁰³⁹ i¹⁰⁴⁰ i¹⁰⁴¹ i¹⁰⁴² i¹⁰⁴³ i¹⁰⁴⁴ i¹⁰⁴⁵ i¹⁰⁴⁶ i¹⁰⁴⁷ i¹⁰⁴⁸ i¹⁰⁴⁹ i¹⁰⁵⁰ i¹⁰⁵¹ i¹⁰⁵² i¹⁰⁵³ i¹⁰⁵⁴ i¹⁰⁵⁵ i¹⁰⁵⁶ i¹⁰⁵⁷ i¹⁰⁵⁸ i¹⁰⁵⁹ i¹⁰⁶⁰ i¹⁰⁶¹ i¹⁰⁶² i¹⁰⁶³ i¹⁰⁶⁴ i¹⁰⁶⁵ i¹⁰⁶⁶ i¹⁰⁶⁷ i¹⁰⁶⁸ i¹⁰⁶⁹ i¹⁰⁷⁰ i¹⁰⁷¹ i¹⁰⁷² i¹⁰⁷³ i¹⁰⁷⁴ i¹⁰⁷⁵ i¹⁰⁷⁶ i¹⁰⁷⁷ i¹⁰⁷⁸ i¹⁰⁷⁹ i¹⁰⁸⁰ i¹⁰⁸¹ i¹⁰⁸² i¹⁰⁸³ i¹⁰⁸⁴ i¹⁰⁸⁵ i¹⁰⁸⁶ i¹⁰⁸⁷ i¹⁰⁸⁸ i¹⁰⁸⁹ i¹⁰⁹⁰ i¹⁰⁹¹ i¹⁰⁹² i¹⁰⁹³ i¹⁰⁹⁴ i¹⁰⁹⁵ i¹⁰⁹⁶ i¹⁰⁹⁷ i¹⁰⁹⁸ i¹⁰⁹⁹ i¹¹⁰⁰ i¹¹⁰¹ i¹¹⁰² i¹¹⁰³ i¹¹⁰⁴ i¹¹⁰⁵ i¹¹⁰⁶ i¹¹⁰⁷ i¹¹⁰⁸ i¹¹⁰⁹ i¹¹¹⁰ i¹¹¹¹ i¹¹¹² i¹¹¹³ i¹¹¹⁴ i¹¹¹⁵ i¹¹¹⁶ i¹¹¹⁷ i¹¹¹⁸ i¹¹¹⁹ i¹¹²⁰ i¹¹²¹ i¹¹²² i¹¹²³ i¹¹²⁴ i¹¹²⁵ i¹¹²⁶ i¹¹²⁷ i¹¹²⁸ i¹¹²⁹ i¹¹³⁰ i¹¹³¹ i¹¹³² i¹¹³³ i¹¹³⁴ i¹¹³⁵ i¹¹³⁶ i¹¹³⁷ i¹¹³⁸ i¹¹³⁹ i¹¹⁴⁰ i¹¹⁴¹ i¹¹⁴² i¹¹⁴³ i¹¹⁴⁴ i¹¹⁴⁵ i¹¹⁴⁶ i¹¹⁴⁷ i¹¹⁴⁸ i¹¹⁴⁹ i¹¹⁵⁰ i¹¹⁵¹ i¹¹⁵² i¹¹⁵³ i¹¹⁵⁴ i¹¹⁵⁵ i¹¹⁵⁶ i¹¹⁵⁷ i¹¹⁵⁸ i¹¹⁵⁹ i¹¹⁶⁰ i¹¹⁶¹ i¹¹⁶² i¹¹⁶³ i¹¹⁶⁴ i¹¹⁶⁵ i¹¹⁶⁶ i¹¹⁶⁷ i¹¹⁶⁸ i¹¹⁶⁹ i¹¹⁷⁰ i¹¹⁷¹ i¹¹⁷² i¹¹⁷³ i¹¹⁷⁴ i¹¹⁷⁵ i¹¹⁷⁶ i¹¹⁷⁷ i¹¹⁷⁸ i¹¹⁷⁹ i¹¹⁸⁰ i¹¹⁸¹ i¹¹⁸² i¹¹⁸³ i¹¹⁸⁴ i¹¹⁸⁵ i¹¹⁸⁶ i¹¹⁸⁷ i¹¹⁸⁸ i¹¹⁸⁹ i¹¹⁹⁰ i¹¹⁹¹ i¹¹⁹² i¹¹⁹³ i¹¹⁹⁴ i¹¹⁹⁵ i¹¹⁹⁶ i¹¹⁹⁷ i¹¹⁹⁸ i¹¹⁹⁹ i¹²⁰⁰ i¹²⁰¹ i¹²⁰² i¹²⁰³ i¹²⁰⁴ i¹²⁰⁵ i¹²⁰⁶ i¹²⁰⁷ i¹²⁰⁸ i¹²⁰⁹ i¹²¹⁰ i¹²¹¹ i¹²¹² i¹²¹³ i¹²¹⁴ i¹²¹⁵ i¹²¹⁶ i

mi celami, rozkazując się
 do nich dojdziemy, moim chęcią
 mi określić do jutra tego
 nam dziś dać nie mogę, przerwę
 cając się z wiary do niewiary i
 odwrotnie, czasem innym ludziom
 skrzęć siebie na ofiarę narażając
 innych, czasem koniec chwilek
 na chwilę paść w ekstazie zdołać
 by się między drzewami przetrząsnąć
 dzieł rzeczywistości, wśród deszczu,
 jęków, konania, śmiechu; choć
 stracił bezpowrotnych, praw nie
 swatych, niepojętych konie
 cności, niepokojonych pragnień,
 niepokojonych serc
 okrzyków, a wiecznych, wiecznych
 potoków bóla - przy ludzkim
 dźwięku przeginiętych ścieżek
 nędzy naszego, by dojść do
 tajemnicy nam nieznaną - mogli
 być iść za piękną kładnią
 w tę wąską drogę naszą, ile

W mój gubiny nadknie, uciek,
sił smutku, aureoli; kłótni
w śniach miotających odcienie
wszystko wykli. Był dół,
był brzoj tej czarnej jamy, co
cóża nasza postać, zmierzony
wafony drobne premie. O
boimij się jej tej postaci i
dotami postumi piasku i kora
w reku. Ciemur się jej boimij?
I tu widemij raz, jakże jak
b. Wadimij w szdach naszych,
jak często swego obrajedyne
go dekornac ni mniemij.
Albo co, co lepszego oczekiwac
możę nas, spętanych życiem
próżniaków, tąd te cię
przypada, gdzie nie czuimij
go, nie ludzkiego dźwięku
miec nie może. Cierza bez
końca, bez trwania, bez namy
nawet. Cierza tafa i jakiej
tu wymarzyć nie podobna nawet

i bez żadnego celu ludzkiego,
bez granic, bez mioty. \

12 Lipnia 1898 Babi Marcin.

Ostryj jeden myślał - lubił stać o
miękkich tego świata, zdaleka odgadując
ich ducha, co innym w dobie tej gęsto
czuci mógł się okazać. Jak wielkim mu-
siać być ten duch, co podobny przez sta-
ność, jak miękka woda, która potęga swa
w czuci wyrażała, jak piękna pioska, która
saby z jej głębi dobywać mogła.

A marnem młodego stało się porwać
miłość, który czuć własnej swej woli.
Kto istoty we własne nieśmiertelne prze-
lował Ducha. Młody skłonił się
skłonił swe ciętych porwać miłość.
Jestem wreszcie przed nim po swo-
jem woli, by na własne ogłuszyć
wielkość, a której obok wspomnień w
moim sercu skłonił. Aż coż uj-
ścił? Kto przed nim stał człowiek
zwykły z pragnieniami i żaletami
zwykły, z ludzkimi potrzebami i

Rečiam, a širdkiem manų šos'raim,
i niekiam. A miodem stedy šal
u, miedmnie stobto dawnyk wzejai,
i est ty wiary a wiłkoć, wiary, co
znika p'orowotni...

Gdybyście b'nie, wiedzieli czy ani;
Marnosc za kłose gniecie,

I blask jej stusny zoddali

I fajer jej niewystrzeżawaty,

I te ^{wiełknie} ~~przekazane~~ sam tylic

A ty wiełkij wiencosci taty,

Oka to by a grobie lask tyłko

Ze st'atien ~~tyłko~~ po zimkonię chwilkę

I z miedpiedmionem marnem,

A gorzkim, wiełkum ciefpionem...

Gdybyście b'nie, wiedzieli

I wiełke prawos' poznali..

Kto wie czy jaxore zoddali

Gnieć by jaxore ^{mornu} nie chcieli

Mani, ~~stady~~ gajewnej stusky-

- Co m'ia broni wd mady.

Dostratym przez toż przez życie.
 Z broni w dół, ~~skazani~~ ~~moje~~ ~~z~~ ~~ci~~ ~~z~~ ~~obroni~~,
 Holcy wroga. bym zajął, a
 Biegała za nim wstała w pozycji,
 By wyjechać lat. paść trupem.
 Lecz mi wstanie tego wroga,
 A głowę chęć, kto duch mój wzięci
 Ogratana czy to bóg.
 Oświeć go wiedz, wiek go sędzi
 Oświeć mnę nuka mój strawać,
 Oświeć prozektora mój trawę
 W świat mój wene, w serce wene.
 Głowie tu wroga, ten, kot, ten cięci
 Co nas wenyklich mury ofotom,
 Hej, obieramy my go kotem
 Hej, wójmy wstali wotkij
 By wene, omy dokryć jego...
 Pusto woto, ciła gducha,
 Tyłko wene dwojka, hesta
 Biegała wżina u tancucha
 Co nas ofotit wrem woto.
 A darcime wene sity

Co do wielki sęty u wrogami,
Zaprowadę do magity
I tam razem bęz z nami.
Ktoż wie, może I smiech rozbawia
Smiech w przyrodzie z nami: "Pali",
Lonek, I wesoła mała kłosa;
Gdy nas życie więcej boli.
Mój kapuś - myj per echa
Bez strachuś się

30 Kwieciana 1898 Kraków.

I tej chwili czytając książkę traktującą o
Naukach; a poczynając przede tego samego
mistrza wydate mi się jedna z tych ^{ekstremal} miedzy-
kresowych figur, które w Anglii tak często
mają swój udział. Mijonowy spado-
lurek, który od najmłodszych lat przy-
wykło przechylać a obrotom się ^{uważa}
Ka go dalej w całej swej ojczyźnie,
w całym świecie, Nierazko Cokolwiek
zobacz mu się nie licować z estetyką - ma-
jąc paragonie. Wtedy paragonie kolejonas,
maszynom wrożeń paragonem, porówna-

wszystkiemu co obecnie jest charakterem na-
szej epoki stanowi, co ludzi & na jednym
stawie porównie, przykrawcy je-
in sądy na jedno obmyślane modłę.
Pracownicy rozwijają się samodzielnie - nie
możemy więc pojąć tych wszystkich
drobnych nieregularności i nieporządków
Stany. W tym Stanie indywidualizmu
już szukać nie należy, bo jednakowe
warunki w których ludzie ci żyją, i
jednakowe prace, które się odbywają,
jednakie stany, jednakowe zadania
^{rozrywki} nie wszystkich wykonywać należy
po prostu które dla siebie gotowe są
dają - stworzyły z nich bierne, klan-
nasy & torone wprawdzie & czerstek
biernych, lecz czerstka kłoda, kłoda
czerwona jest tylko jednym & tym
Czy on znaczy cokolwiek po całe Stany
świat? Czy odjąć się do niego i do
za ten świat, na którym do którego się
zaczyna? — Maszkin widzi

— Z drugiej strony widzę, jak wychowa-
nie i wykształcenie Puszkina b. wpły-
nęło na myśli i działalność jego. Dawa-
mu obraz swobodę w patrzeniu na
dzieła sztuki i natury. Ładną for-
mą nie składowano jego sądów
i przewodzić rozwinięciu intuicji.
Stawał wobec widoków Krasnaja
bł. przed obrazem Kotlicellego i
w duszy swej wtajemniczył odszukiwał
równie, wyraża, formy, urocie — które
iż w nim na ten widok budziły.
Płuchał i rozmyślał gwar ducha
w tamtego, nie wtrącając doń żadnego
matymu, któryby się sęda niemych,
nie powtarzając motywów, któreby
jenn amemu przez niemych nadsze-
ne były. — Swobodnie rozwijał myśli
swe, zdanie, wiedzenia. Stowi-
jął iż jak ten buk o którym
wspomina, iż nie powiast gadzinek
swych w stronę, w któryby uleciał
Chciał je myśli skiełować.

Słoboda swyż posawał Rusku do
tego stopnia, że nie podawał się hy-
potekom wrańym; nie podporządko-
wował myśli narzeczonych ^{tem} Kierowi
^{Ruski}, jakby zowią by i z łobiznem z pa-
przednich wyprawać; nie ~~wadzi~~
~~automatycznie miedzy sobą~~
nie skąd automatycznie po sobie,
którą cześć wnoszą. Dla tego tylko
by prawdziwość drogi swyż wyka-
zać. - Rusku powala duchowi
swemu rozwinąć się samowolnie.
Duch jego, Duch ludski, to nie
była jednego materijalu, to
różne części różnorodnych.
On każdy z nich czas inny,
inne wrażenie - różny obraz
wyryje. Każdy z nich inaczej kładzie
jąć odrzuć i oddać jednostkę my-
śli. On każdy tak samo jak inny
godny jest wydać świadectwo
prawdy. Dla tego może
Rusku. Tak wielu ludzi pozna-

swaja sobie; mój tak wiek w umie
i siebie czułem jak odrajdaję;
i rozumieć im jest łatwiej i my-
ślenie samego i wtajemniczone.
To nie zwykły filozof co w ra-
zowne, przez siebie formułki wsta-
rza wszelkie zjawiska i z cała
miejscową logikę badaje gładko
ze jednej, jedynej idei, nawiązu-
jąc do niej w wielokrotne kła-
syfikacje. - Ruskin mnogość
z własną kładzie u podstawy
myśli swich, właściwie nie kła-
dzie jej nawet, tylko za każdym
przed oddaniem wrażenia każdego
przymiotu wszystkie wstaje
w jej dachy by jasno obreslić
słownek jaki zachodzi w danej
chwili mądry twór jego a i wie-
tem zewnętrznym, który wrażenia
dotarczym. - Chci natura ludzka
mać w sobie więcej bogactwa form
niż nie logiki.

[illegible]

Dłó' ióh jux mi sę w stawie. Choć się
przejmuję ~~tem~~ na oem wstąpiwie odwa-
żenie swo polega: - Ota widok jępiego
pięknego krajobrazu czy dżuśta sztuki;
a mnie zaś głównie przy zachwajonie
nie się a myślę jakas', kłó'sa mnie
wielkość swo adwazy lub radziwi
- budzę się jakis' dżucia, pragnienia,
jakby kłóśka jakas' - bez wyrażnego
celu, bez formy jęst na razie. Wstąpi-
wie mogłabym to nawet kłóśka uaxwie-
jęst to jakby pewna kłóśka chwila,
w której czuję całą odległość dżięk
moji istnienie od czegoś tego co na dżu-
sę moji w danij chwili oddzielało.
Waxwie to niewyrażne ~~przez~~ a powrotku
przybierać polewa zaczyna postać ja-
śniejsza. Czuje, że myśl dżuwa od dżu-
kła na mnie dżuadnio, obadziła fędkie,
czy dżuś nastadowniok, czy kę obadziła
spiężę we mnie siłę, powrotu do ży-
cia częstkę istoty mojej o której istnie-
nie nie widziałam nawet. Partyp

Odczynam wtedy pewną siłę, która mi
 że mogłabym się nie poruszać przy twó-
 rzeniu jakiegos' dzieła, że ona stała się moją
 formą jego podetwórcą, podcielnikiem i że
 tylko momentem mi brakuje w intuicji
 chwilowej, jakby w nagłym objawieniu
 znaleźć mi należy właściwą do czynu drugiego
 — Co to jest geniusz? To chyba wła-
 śnie ta siła twórcza — która intuicję
 natęży i wskazuje drogę wyjścia.

Podaj brońce geniusz stępa, nie gubiąc
 na chwilę myśli przewodniej, a mimo to
 na każdym kroku wytknęłszy sobie
 wszystkie w spójność i prawdę najzgodniejszą
 się. Geniusz intuicyjnie prawdziwie od-
 gaduje i nie tylko w głównej myśli
 temata swego, lecz w szczegółach każdego.
 To jakby fala co całego wyprzeć,
 wypełniając treścią swoją i głęboko
 przepaść co jej na drodze leżeć może
 i najdrobniejszą sporki: — Gdy stała
 przed dziełem genialnem, np. gdy czy-
 tała Fala Tadeusza — ogólnie prze-

użyję jego odczuwam. Prawda i prostota.
Cz. obie one w parze iść muszą. Zdawa-
ło mi się, mierz, że dla tego tak wiele
prawd przez naukę oznaczonych z czasem
pronomini się okazują, że ich właśnie
braku jak na razie brakuje prostoty,
którą prawdę znamionowała. Pra-
wda już musi każdemu umysłowi
wydzieć się jasną. Oni powinni oni
do niej dobiec po przez rozumowanie,
po przez całą logikę, którą umysł
swoim wytwarza. Prawda powinna
mi krążyć stając przed myślą jak
oszczędniejsze rozprawy takie z ocem,
jak objawienie. Genialni ludzie
prawdę w ten sposób myślnie objawia-
ją. Oni to właśnie geniuszem
swoim uchwycić są zdolni, a potem
wyrazić ten stosunek jaki istnieje
między istnieniem a
umyślnym ludzkim. Oni wybudzą
dobrość patrzenia na prawdę, spo-
rzenia w stronę, która jest naprawdę,

^{Ku}
 z A. Adrej innem by nie przyszedł do
 myślenia, dowiedzieć.

Geminus ma ~~wielką~~ przedwzrostkiem
 intuicyjną. ~~Wielką~~ Tabur wobec niej
 wszelkie zdolności rozumowania, gdyż
 wystarczy to czego dostarczyć by one
 mogły - już jest gotowem w intuicyj-
 nem odkryciu geminusa. Mógł potężny
 myśły człowieka lub niedowierzać se.
 Sprawdzić o ile genialne pomysły
 zgodne są z prawdopodobieństwem,
 być może, że już jest potężny geniusz
 jak Galileusza, być może, że zgodny
 z jego wywody jego. To już jest tak
 jest to już takżenie to mniemamy
 lub większych zdolności badaczy owych,
 od tego czy nie rozumować swego włas-
 ściwie pojąć się kłopoty do godniej up-
 rządy ducha genialnego: do intuicyjnej.

Geminus ~~Indie~~ genialny. Gdyby
 nam wypadło mierzyć ludzi genialnych
 według określonych ich pracy, nie zna-
 leżemy żadnego przeciwnika, który

gdyż rozumowaniem poprosić go nie
jestem zdolna, a raczej nie umiem
tak daleko sięgnąć myśli jak prze-
cierania. Czasem przebiegam się,
że światem ostrzeżenie było dla nas.

Genewa 12 Października 1898 r.

Do tym razem knota przyjechałam do
Genewy i miałam najść mieszkanie
na czas przedterminowy. Kierowałam do
pokoju, kt. mi wskazano i tym
czasem, jak i dawniej, dźwięczyło do
tam nerwica. Ja tu mam kamie-
nie wśród tych ścian cichego
światła tego spokoju i ciszy, która
jedynie myśl moja wtacza, ja
przeżywać będę... Zostanę sama
w samotności, stając się jakby by-
ję samą, ~~lecz~~ ona, ta samo-
tność otaczać mnie będzie wokół.
I widzę siebie samotną, samotną, samą.
Czyż czytać wol, któryby kiedykolwiek
mógł mi doleżeć, gdybym na
pałkę samotności była wzmocniona.

Łasky nam się nawet znaleźć
nad sobą. Templeć kaskadom,
w nie normalnym jest porostanie
tak samej wśród arcydzieła świata.
Od ludzi nie ma mi co odpisywać,
coś wiele mnie w nich widać;
wiele nie podobna, Edaji też, że
może niektórych ich stron żałować
być nie mogła — a jednak ciekawe,
czy wo ckaż, że być nich nie
potrafiłabym istnieć. Potrzeba
z wiedzieć o tem, że są wokół
mnie osoby jednakiemi obdarzone
nie pozwiciami; że one mnie, a
ja im obecność nie jestem; że
między nami odnajduję się spój-
nia, między niedostępną moją
na pokorę, lecz prawdziwą, istotną.
Część czasu, i może być krochami
na, że ja sama krochami ^{nieważnymi}
krochami. Część wspólniej abstrakcyjnej
i wspólnego bólu. Część oddaleń
przekraczających punkty styku.

W tem kole do którego mnie żyć
 wstąpił, wyznać to sprężyły
 i istnienia nasze Też.

Genewa 1898 Październik.

(Chęć) (Jeszcze wyznaje miłość swoją Marysi;
 ona mu opowiada, że Kocha Karimierka, lecz
 i chciała je od niego różne drogi, która
 poszła).

Chęć. A jednak zapytuję siebie Chwila
 czy ja rzeczywiście Kocha go dalej nie
 będę. Tak ja jestem stworzona do tego
 samego życia co i wy wszyscy. Ja, jak
 i wy, chcę pokochać miłość; chcę, że
 cię moje namiętne myśli się musi.
 Ja jestem z kwi i ciota, nie słabo,
 anemiczna mawa. Ja chcę, że żyję,
 że istnieję, że żyję wokoło siebie
 rozkładać mogę. A gdy chwila woy
 stkie se goły w sobie zastanowi
 pragnę, gdy chcę, jak, wy mówicie,
 stracić się do tego, gdy wyrzucić
 sobie ten ogień co we mnie gore, ach
 gdybyś ty wiedział co to z drugą

moje brzoje. Jak ja ciepię, jak
b. ciepię! I powiedz mi poco
ludzie skrzygli te swiry, kto tam
nas da kółki opasuj? Kto tam
Poco zadawać chce, grata naturę,
poco kłamać nam powtarzać
kazi? Kazi kłamać naszymi wami
ciem, naszymi sercem, naszymi na-
mym. Et co się z tego wodzi? I
Albo namarcie istnienia naszego,
albo bunt skrzygli, taki, który
człowiek pragnie przekłady
wypiełki. Et jakże się bryta
dusza, że widać setki nie przekłady
by, tamy - tam gdzie ich nie ma
stawiast. I grata naturę
swirij, gdzie już nie znamy nie
se w stanie gdzie już widać
droga. - Domyśl, ja tego cedowię
ka kocham, on mnie także kocha - a
iść musimy tak daleko od siebie, jak
obcy, jak wrogi nawet. Taka nas
prępasć drzeli - przepaść przekonać.

i żachę z nas jej nie pruskoć. Ładnie
 przesłanierem w prawdzie naszej? czy
 tak myślisz? Nie..., wierz mi, że nie
 tak jest w istocie. Lecz może co jest?
 Oho na jedno z nas i na drugie, spór
 cześćtwo jego, wroćmie, naradki, ci
 ty den strachny twócnict. po Foxu,
 swój wielokrotny pisał. My
 się z nim rozstać nie możemy i
 nie chcemy. My już bez niego żyć
 nie możemy. Ciężko nam teraz, ale
 gdybyśmy postępkili inaczej, wbrew
 przekonaniom naszym — ciężko
 byłoby bardziej jeszcze. Mamy
 stać się dla nas przyoblekiem
 dla nas w ciasto i dla tego prawdzi-
 wem życiem. Życie już nie możemy
 i nawet myśleć nie powinniśmy
 o tem. Tam kręć, pambucie do
 najgłębszych kryjówek i stot, na
 których to co nas rzuca wście-
 boli. I wtedy się nawet cię-
 piem swoich. Boleć nad tem, że

szu ródzić mogą. O jak ja cied-
pię, jak b. ciedpię? - Moritzy
nawet nie rozmawiać tego, bo tak
bardzo obyłas się z tą ideą, że
i nie mógł pojąć, jak przez nią
winną być niewinny przedostać
się może. - I gładziła mnie usta?
Ja kładę - Daję tego, jednoci-
tylko żyć, by ciębie słone moim
nie spotykały naciąganie.

Monachium 24 października 1898.
Gdy po mistrzostwach starożytnych
przechodzi do współczesnych, gdy
zaczynam szukać greckiej, doświadczenia,
by nowe rzeczy oglądać - mój
paty porządek myśli moich i roz-
mawiać przemieniać - Tak obok
nie zachodzi między temi epokami
rozmowa. Stawiam sobie w za-
chwycie przed sobą Fidyjów
lub ~~Strabona~~ Poliklesa, Tytusa
i całe moje istoty przemieniają go-
cym strumieniem piękna, kłóty

w duszy strun, którychby organ^{um}
 odpowiedziała treść życia. A
 struny to najczulszej gołębice, ta
 jęmięca - a boleśnie. Odrzucają
 się w nas one jednak i okryci^{te} są
 dusza nasza ^{całysta} dążyć może
 ku krajom bólu i niedzielnym,
~~niedzielnym~~ tajemnicy i cierpienia
 skąd on dla pracy swej material^{nej}
 to odpoczą. I przestajemy się
 dziwić wtedy, że forma nie od-
 powiada wymaganiom zwyczaj^{nej}
 estetyki. Właściwie obustronny jest
 odwrócenie linii i przekształ-
 cenie składowy harmonij^{nej} polo-
 żyta, nie wykorzystamy namo-
 chy ten lat ów czegoś obrazu
 odpowiada takim lat bogi^{stym}
 zwykłym wymaganiom. Oni,
 dla nas to wszystko staje się
 drobiazgiem, nabiera trucia^{cia}
 rzadzo znaczenia, bo pozo-
 stajemy, skłonięni czegoś co

przedstawić

Chciał wyprawić mistrza w drucie ^{urzędu}
Oto on podjął się przed wyprawić
Tajemnice duszy naszej, tajemnice
Co w kairidzie i nas spoczynają
boko, i o kluczyk istnienia
duszy i ^{przedstawione} ~~przedstawione~~ tajemnice to
ta nas i bierz. Wśród bezsenności
nocy iwidując nam móż, ładowa
ręka ściska ręce. Krew w żyłach
ściągając. Stał ^{człowiek} ~~on~~ przed nami.
Wśród wita zabawy i szeptów
uśmiechem motają: a widzieć ka
znowu. W radości chwili przy
mają wrota nasz wewnętrzny
i pamiętać każ, i ciębieć między
jęsienią. * - ja, człowiek, o człowieku
w świecie, jak tyś się przy
skąd, dokąd, po co? Stał ^{on} ~~on~~
i istniał, gdzie mi się, i mam
moc świadomości, lecz czemu
istnienie moje, czemu to świadomość
którą ty lekkością się ^{odręczyła} ~~odręczyła~~
tem. Gdzie jak Polak ^{pełnia} ~~pełnia~~

na świecie, gdzie domitricie się przy
 najmniej można czem jest łowić
 czarodziei. - O! w życiu tyle tajemnic
 tyle zagadek, tyle nieśmiałości!
 i nie wiem czem jestem, i nie
 wiem czem te sily co wkrodo siebie
 widzę, co we mnie samym straszą
 a medas wstaje i wrodo mnie
 w drimie, nieznane kraje. I
 czyż, i choćbym całe serce z pią-
 siem wydał, choćbym w ofierze
 poniedział świat cały - nie dowiem
 się nigdy niczego. O! to co mi
 wstąpi, co moze ma świadomości
 jak, sub jej nie ma - stoi na
 dumnym i niewiedzącym na bole mi
 odpowiedź. O! ja ciebie, jak
 lew w klatce targam się na
 wszystkie strony, wyję z bóla
 rucam się z nieśmiałości - to
 to ku wizerunkowi wesele tego
 co nieznam. I czyż, i przy
 mi skończyć z tym cieniem

porzucę się z istnieniem i oświecę
nieuchybieńca. To już ból mój
moj! To skrytyk poimowa. Bunt
pragnę, pragnę wokół podnieść
precyzyjnie. Co mnie też
kiedyś gniecie: ciępienie, nie-
świadomości, śmieci... lecz
bocznym upadł murek stokrotki
kiedyś widać bronię moją
którą już rzucić chciałem na mi-
ęciach mi maw. Ciępię, cię-
pię jak strzał, a ciępię
~~brak~~ mam białą postać! Kłó-
niew ciada mój powymoci
mi to mój świadomość cię-
pienia, a kłóci kłóci mi nie
okowiada o kłóci jego. Oś-
wiecenie, nie-wiecenie, nie-wiecenie!
Im więcej skłama - tem bardziej
głęboko się w nieświadomości,
tem bardziej wam skłamy moją
ciężką duszą. Pragnę tak jak
Tantal - lecz nie wiem nawet

z jakiej strony mogłoby się o²
 wezwać k²roto k²usztować. M²am
 prawie pewnik, że istnieć na²
 wet nie może on. Twarz moja
 wykrzywia się konwulsyjną
 gr²anicą, ręce k²utrowo ka²
 s²skają w mięśniach ciała,
 a g²ardło wyrzaca k²iebie d²u-
 gi, d²u²ki ryk, który co²
 w l²utkach, g²no p²ied²ach od²
 d²uje, w p²ied²ach p²ren²ty²
 równym m²ojum bólem.
 corak wyraźniej wy²stępuje mi
 p²rud ocy w²id²u² p²ie²iet²,
 k²ł²we p²oxych²od²ę na²igraw²ia²
 z m²nie z t²re²ie b²ól²u mego up²
 taw²niać. C²iągnę się one w²nie
 sk²ł²erono²ść, s²mi²nia²je. k²at²
 i barwy, a z ocy im b²yn²ka fa-
 ki²g²ia, jakby im z²ak²ie² c²ie²
 ty p²rom²ie² s²br²aw²no²ci jak²
 C²ez go im wy²drze², C²ez
 tak, i²by²u im d²u²re k²ap²red²

Stad wszystko ciemnieć i ciemneć
ma za przesłuch taki, więc
choć bódz ku miu pędzić,
wydrze im światłość, kłóci
zdy się porządac, - lecz one
z karytaniem oddalę się odumie,
nadzieję moję skryć w sercu nad swo-
jemi powiewając czerdami.
Zmierzaj, wierzaj, a ja znówu sam,
znówu z bezświatłością swoją,
przed cię tyś taki i ciępieńia.
I znówu stoję przynę w wirze istne-
nia mojego i dźwiękam płasku-
ją, ~~widzę~~ wśród których umi-
przemienienie przynę i karato.
Stwierc, gwałty, widukrzę eady-
- jak dawniej obracają się nad
słowem moję, ciemno tak samo
bieżenie wśród drzgi wroczkwa-
ta, ten same zjawiska zachodzą
na jej powrocie, tak samo
przynę strunienie i reki, stoję
sady i motza, rożniz rożniz,

rozmarają się żywota. Wary
 skoro tak samo i tak samo
 wrek skarpić się w blednem.
 Kół, tak samo ciępi, boleję i
 żyję. Poco żyję? Ocho gdy
 by można było unicestwić się.
 Gdyby można było zdobyć pe-
 strość, i wbrew istnieniu wsta-
 kniem więcej się stać można,
 i się prawi do siebie i mierzona
 siebie do siebie! — Lecz życie
 ba, tręba i ~~gdy~~ widzieć w życiu
 to, ohyda, brzydota, ciępienie.
 Życie tręba po to, by poddać się
 tajemnicy śmierci, by w jej
 mierzona ~~życie~~ krajem również wry-
 stkie życia nieświadomości, ~~zwycię~~
 nie. Życie tręba, ~~by~~ walory i
 majaki, ~~by~~ stawiać lub dru-
 żgotać i ~~życie~~ widzieć ~~zwycię~~
~~życie~~ i ~~życie~~ przedstawować ~~zwycię~~
~~życie~~ ~~życie~~ ~~życie~~ — Życie tręba,
 tręba, tręba! Och, oile

Podległym pytkom niebyst! —
Pracila z tajemniczymi dźwiękami
nas morze z osobna. Każde z nich
artyście morze pragnie wyrazić.
Ten, który czuje, że wśród miedzi
domość tonie — dotyka z dwojgiem
przebiegiem wosłku. Kłose jakby
ślady drogi dwojgi jego znacze, dwojgi
ciemniej, ciemniej, niekorniej. Kłose
w kwiatkach jego widnieje łol i wosłku
ta beznadziejna rozpacz, z którą
mu rozstawać się nie wolno. ~~Stąd~~
~~ta raka fatalna~~. Żadna z form znaczenia
nie wydaje mu się właściwą do
wyrażenia niekorniej potrzeby, która
w czułości przynajmniej walczyć pragnie,
~~zatem nie dobitna jest~~ — więc małoż
bierze z głębi swojej wyobraźni postacie,
które mu tam przebiegiem intuicji
mnieć się; ~~małymi~~ właśnie na
jednostkę ~~intuicji~~ szybko, z niepo-
kornym, by iść z dala, rozpaczli-
wej wkrótce mego meświadości.

nie sakrota. —

2 Grudnia 1896 Kraków.

Przechodzę między chwila, w których (długo staję
jakiś przed ^{przed} pustką obłąkaniem i chciwici, że
iść gdzieś nasz przytębi. Bo nie możemy
odstąpić koki i nie skądś nasze. Bo gdzie
gdzie iść, dokąd? Ktokolwiek tam sam stara, bez
barwna, bezdonna przestrzeni, to samo milo-
nie, pustka, ciemność. Gdyby choć jeden
przeglądał światła, czy gros jakis, czy ci-
tycia. Omalwota. I nie tak jak na
pustyni, gdzie przestrzeń ogromem swoją
zabija. Tam jest coś innego (piękna
i miłostkie skupienie). Dwa więc punkty
state w płocie między ścieżką. Tę-
markoty, nicosi nie kupujemy nie ma.
O ^{przed} ~~moja~~ ^{moja} duszy (długo) taka nieścisła-
ność przestrzeni, której nie znamy, gdzie-
śmija, przemierzane, ^{nie} ~~przekraczane~~ ^{przekraczane} ~~nie~~ ^{nie}
i nie. Gdziekolwiek i gdziekolwiek sta-
ne uwieczniamy i myśl moja — iść by miało.
Ta bez końca, bez celu i rzeczywistości. Tę-
dnie ta wieczność tajemnicza, obłąkająca

[illegible]

Jesteś w przestrzeni ~~u mnie~~. Jakiś. Jakiś,
 pociąg? Czekaj jak ja. Długo czeka, jak mi kiedyś
 wrost na głowie z gorąco powstaje. Jak
 rozstrzygać się o słońcu i o moich i jak
 cały mój świat odskakuje, że trawam.
 Boi, rękawka, gdzie go szukać?
 A ja mi przestaje istnieć. Bo trawam
 Osi mój grze i czemu jestem, trawam
trawam, i i pociąg jestem, ale trawam jest
 czuję bez chwili napamnia, bez chwili trawam.
 O jak mnie moją to trawam. Wędr
 mnie w jakimś domie, którego trawam
trawam się trawam trawam trawam trawam, i
 czuję się trawam trawam i trawam trawam
 nieskonieczności. A ja trawam, trawam
 wokoło mnie nie. trawam, trawam,
 nieskonieczności. Czy ja trawam? trawam
 bym trawam trawam trawam, by trawam
 mogła być, bez nim trawam trawam
 cym trawam trawam trawam trawam
trawam - trawam, że mi trawam
trawam. trawam trawam trawam

bez ruchu, bez życia. Patrz jestem granicą
na brzo. I wrok mój iść mi może nastrę-
ko & spierany jak w jeden punkt
sytko tam, gdzie m. zastępnie między
skwie' pozwał. Niewoli jestem! Sta-
luciu, koni aet! Jaka ma' to-
kujcie, zdejmie je na litość. Lecz
konik mój kona w przekreśleniu, a osta-
tne ^{szczęście} ~~odpisy~~ jego koni już w głąbi
mojej gardzieli. I czuję, że mi wytrę-
ją z siebie głos. Czuję, że ~~markot~~ ^{głęboko}
moja dojdzie do tych granic, ~~na których~~ ^{gdzie}
są kamienne org. st. kamiennego losu,
że mi estetyka nie może nawet winyja
strachu przed strupieniem, że oczy wo-
ją mi rzeczy spojrzeć w inną stronę, w
tę gdzie są ~~skronie~~ ^{skronie}. I myśl moja f-
tami i. myśl warczywa, i dalej i
z nim, stopię jak kopyta. Deneru w oceanie,
i już mnie nie stani... O jak mi
ile. Amieram. Amieram a nie ^{widziadum} ~~widziadum~~
mówi co żyć. Ofie spojrzam ^{dotychczas} ~~w~~ ^{na} ~~o~~
tam co mi zgubi przygotowało. Ofie zama-

na bazarach przez ~~z~~ obywateli i robotników, którzy
wielu drobnioczym składnikiem jednego
ciężaru. Czy ja wiem? Czy ja wiem?
Ach jaka mnie zgarnia rozpacz i bez-
mądrześć. Jak czuję się ślepa, śladu
nie ma! Jakże mnie nie porostają
już nie mogę, jak świadomość o
tem zatracam. ^{Wspieram} Pożycie mi
jest. Gdzie wy, gdzie, co mi do-
ponieć więcej, gdzie wy i sławcy,
gdzie ci, którzyś istnienie aj'cie
mogę? Mierzenie. Już nie. ale.
Czy ja wiem? Ktoż teraz, bezmyś-
nie, cenić. Czy to śmierć czy ży-
cie? ~~Proszę tak czy koniecznie~~ Czy to jest
to? Ja nie wiem, nie. nie. nie.
Kraków 18 Grudnia 1898.

10 Sierpnia 1894. Kraków.

Zachęta mi się, że serce moje głodniej
 zabito, a że mi przed oczyma stanęło mi-
 drańskie światło, do którego obie wy-
 ciągnęłam rękę. Jakby jasność ujrzałam
 nagle, jakby przejechać wieniec, ~~wy-
 jęci~~ gości, czy upojenia! Jakas' postać, z
~~z~~ szablami tyłami, że ich fochowy
 cie' wrośnięć mi mogłam, objawie-
 niem stanęła przedemną i fochowałam,
 że bniek na niej pragnę wanyetkie
 serca mego bicia, wanyetkie
 dasy organia..... Wła mię ka
 tej pięknej, mięspowidnej, pełnej
 światła! Dasi mię, płóć mi
 ustatam międy, i opięścić mi ustatam
 nawet, lecz co bytem jest, bo
 wszak jak był kładę, o istnienie
 swem znać mi dala. Na mię!...
 Hęcięgam oamiona swe nadzięzi pełną
 i sercy wytkam, wory gorzkie i
 dawnyj pła kalane, i serce
 moje wanyetke do ciębie

charowne zjawisko! O ile, ile, po
proze wszystkie ścieżki życia prze-
biegają, jeśli brata pokonam
przeszkodę, i tam, gdzie, nieustannie
a z tobą być chce, i z tobą być, z
tobą, co mi istność objawia swoją.
Spójrz na dach moją. Długočas
wół tam, i gorzej mniejszanie obada
sobie, Długočas rana tam jedna
z brzoła i z bólu, a wreszcie
to światło, wreszcie krzyk wresz-
cie i wszystkie te palce - nie
leżące tam, i z płam, i z palce
je, przychodzą palce ognia.
Czy ty myślisz, że wypowiednie
byłabym wolna jak wielkiemu biału
cierpienie moje? Czy ty myślisz,
że wypalabym odpowiedni wy-
raz, ostateczną potrzebę ku temu
formy. Moja dach, wielki jest
a cierpienie, które w niej siedzi
obada sobie nie moją jest tylko
a całym wielkością swoim wresz-

była całego. — Lecz ty świątlanie
 postaci stanyś! sprzedam, ty
 sak wielki! pokłosa jak istnienie
 samo, jak suma kworów brzyllin.
 Wzrastam cię, prawda, wzrastam
 i być muszę. Iż więc ku tobie.
 Czuj wstrząsające mnie dechowe wstrzą-
 sy, które zanuram, gdy spotkam
 cię z tobą namiętnie, gdy pędzisz
 swym białym wiatrem kłócisz
 szepczące wany moje. Czuj, jaśnie,
 co mnie ogarnie, co i spokojem
 i co mnie na tonie swem skopie.
 Odkryj o piękna moja, + dożyj
~~coś~~ samotnie ku sobie!
 ... Nagle umilkła. Rozwiota cię
 bez ślucha, ciemna nie porostawia
 po sobie. I gdzie ona? Czy
 mi gonić już za nią moją duszę?
 Ha, gonić... za cieniem, za miarą?
 Nie wiem, a to co zjawie cię
 sprzedam, mado... Nie wiem.
 Światem. Katarzyna i tobie.

moję wyprawiać i grać sobie,
jestem jak byłem: w ośledzi
Ciebie, ~~do~~ bez ^{goryczy} żalu i smutku.
Jestem smutna, z okiem jak nie
bistem, jestem bez wiary, bez
troski o nic. Jestem sobą.
Niem bytko byk, i u mnie wcale
możesz mieć koniec bólei białej.
~~Jeżeli nie chcesz~~

Kraków 11 lutego 1899 r.
O Prochy i wianki kłosa i pieśni
czar; i nie mógł wymyślić iść do
cistej pracy; i przed sobą czułem
wyprawy skłócone wrochy i ta kłótnia
sok smugach ~~złoty~~ światła ledy
promienie. Skrajem stał się
denną, pękniętą, bajną, dziwną, sta-
łom w głąb moich własnych mar
i zwiemych technikam moją tylko
długo. Ja w sobie buduję, ja w so-
bie buduję, ja w sobie stawiam
gniazda, państwa, światy. M.

jemu jest wszystko co kolwiek w nim
 tego moim prosił, tak wemnie i rokiem
 je się to przedstawia, i wszystko w nim
 skądś konosia. Ja to wszystko widzę
 i czuję, i stępnę, i chcę mi tylko
 a ciachem wejść w cały ten świat
 mój, Chcę mi tylko a ujęm
 ten świat i postawię światem, i chcę
 jemu prawdziwym przed oczyma wemnie
 i chcę to. Ojciec świat, moja wola,
 mój koniec.

44 July 1899 Kraków.

(z Chłopa Chłopa).

Twój! Ja twój! pragnę, mam
 i mam i twój! tylko. Ja nie
 chcę me mnie, wemnie mój i pragnę
 me, ona ten mienka ona mnie dach,
 ona mnie wemnie tylko swoje pragnę
 mienka mienka. Twój! Twój!
 i dach mój! mienka ten świat
 cały, który w nim mienka. Ja
 twój! mienka, by się, i się

[illegible]

To prawdy miści w sobie. (Ja tak
 mówię może.) Pod obłazkiem
 majęto dęba - marmur kamienia
 się wiało, a na ławę przegadali
 pajączek, ten wielki, ślady, pro-
 wodni. ~~Ja także u tożni~~ Co jeszcze
~~nie wiem, a tyżni~~ R. na dźwięk me-
 fistic bę. Na basrach ich na-
 serach grac' bę. Ja miści, ja
 strzyna wychowa ich serc,
 ja miści, ja basrach ich serc
 mem. Jak tylko bę, ożytki du-
 chy, R. ten ^{zmarły} widzę w sobie, ten
 ten duch widzę, co przed ich ^{marłym}
 zakochy otrzymaj, co czasem tylko
 w chwilaach radek ich w grobie,
 w pojaniu, w serce - objawie' mi
 się raczy. Ten skryty, ten praw-
 ny duch w moim sercu, w moim
 mocy. Przeciągnę tylko na
 światłość go wydobędę, widać
 w blask, w dźwięk prawdy.

Ja czuję ich wewnątrz. Ja czuję ich
odczuwam ^{czuję}. Ja i nie siebie, lecz
nie powierzę miem jej odczuciem,
a temu, że ona całkiem odwraca
się siebie, gdy wewnątrz gwaź
świat - umilknie, a dusza jej ^{poje}
ca, sama, z sobą miotająca się
z ^{W H. S. S. S.} sobą, ^{W. S. S. S.} skomercsa jak
strzał w bezsilnej niemocy swojej
stąpi sama przed sobą, po za obz
tem równoległego świata, jego
kaskadów, basów, rytmów. Czuje
po za granicą ^{tego co jest} jego ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}
kieru i dążeń i ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}
taka sama, bolejącej ludzkości
czuje, tak, która jak piekarni
zobacz, ja i mam w sobie, same
czuję, same samego, moją ^{nie jest}
Ludzi i ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}
Ludzi. Biegi, ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}
Ludzi ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}
ji w sercu ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest} ^{nie jest}

[illegible]

[illegible]

to ja, bo jego dusza ma już staję
 się duszą i jego myślenie już patrzy
 i jego dwoje dusz.

Żwięci mnie mistrzem i chcacie
 być wam na drogach życia waszego
 przewodnic, oto moje jako mistrza
 życia i wiary. A buda je swego
 snu i wam, mój, że dusz wtajemni
 radzić się wam, a jeśli w nich moc
 i potęg, macie to wam moji i
 potrzebne nauki, a mi mój - ~~na~~
 własne i dnie drogi, na własne
 własne a przesłanie!

22 July 1899.

Skoncentrowany - dźwięk im przychodzi moji.
 O - cy - dzie - to! O bratnie ~~ty~~
~~moje najbliższe, że co dzieje się w głębi~~
~~twojej, i że mnie bóg, niepokój, troska~~
 i szata kościelna praca moja.
 Ale ja sam miałem w duszy obraz
 wsłania, potęg, wiści, i sam
 jestem jak w nim praca, jak kłó

zycie i w spie' go wielk' chciadem,
by ducha mego wyrzucić nadmiar, co
przeki me rozsadek... Ja ci to teraz
mówię, gdy przenieży moji skucia, gdy
w dół pokostaty odumnie majacemu światu
i te grozy, kt. się odgadady we mnie i ta
siewoc, kt. xst na kt. mi się pokostata
santa ducha mego ~~na~~ m. świat wyspr.
naderi' kumeki. Jxis' tak daleki od rya
chwil' jistam, lecz wloody, wloody bca.
bice, ból, rozpacz, gorzke sradopady
sercem mojem, jak w wirze myśli będy
moji i skucia wprostku, i wola!
Prud very stepała mi prawda: wielka,
potężna, silna. Kiedy wys kroła
widz, ~~oglasia jego warg~~ ^{oglasia} ~~król~~ jak
wścięktore' mien' snioła, jak mu będy
warti, jak very wyprzeży się by
doby ~~nie~~ ^{nie} ~~konz~~ ^{konz} ~~trudności~~ ^{trudności} ~~ofiarę~~ ^{ofiarę} ~~spojne~~ ^{spojne}
jak mu się caciaka ruka na ~~myśl~~
~~si~~ ~~ciężko~~ ^{ciężko} jak ~~karby~~ ^{karby} ~~muskuł~~ ^{muskuł} ~~swa~~
ry w natężeniu cuka na chwile

W której stanie się to spełni kara, rękę
 rozkośny upojnia dozna. Czy widzieć
 swarzę z przed sobą? Czy widzieć jak
 nieśmiertelność, miłość, wszechmoc, siła,
 tak która na procku rękę ręką, swa
 ta ogromna wielkimi karmy przed
 ciebie smiało, bez wyświecenia, bez
 chwili namysłu i wrokiem nasz
 zachwiania wprost co na drodze jej
 stoi. Stanie każdy, kłopotliwie przed
 nią przechodzić będzie, stanie i w
 zbroję z kłopotem, przemiłownym, stras-
 chem, dyktę ciał, z skarcem w nogach
 z pobladłymi wargami, z tym straszkim
 co wrozie wlewa do ręki, do piersi;
 tam gdzie bity serce, stanie i głębiej
 w milczeniu rozkosz władcy, nie wiejąc
 sekret o tem, że spełnić by go nie
 był w stanie. Widzieć nie drżenie
 na chwilę zła wahaniem
 życia myśl obca nie postanie
 w mózgu, a tylko wprost i swięcie

lex summa woli wrochowiadney.
 Skazuje jak ciemny na jak Bacia
 Beatrice: 'czujcie jak cię posiada ta
 wypręcona ^{manie} ~~hala~~, co między, niewiadomo-
 my pokazuje miś, co katorzemuji przed
 sobą isob wyśce i w gardach ich baci
 cię, miśmiernie postawisz i mienią
 ja ~~wtór~~ ^{to} ramie to czujcie miści-
 gniecie ku sobie, sioła jego ciemny-
 manny - stępn jak wryty i rozkazy
 spełniać. Księżki potęgi.
 Ja ~~wtór~~ ^{wtór} najcięższym, najcięższym ^{cięższym}
 kładącym jego, ja strachem moim
 tamy miści ^{cięższym} ~~cięższym~~ mu wryty
 swoje: wryty miści, ciści, by
 nmi, nmi ci wryty - ciści ciści, by
 byle nmi pokroby ciści, ciści,
 kładącym ciści przed moim swoje.
 Ja Beatrice byłem ludem ciści
 kładącym ciści ^{ciści} ~~ciści~~ ^{ciści} ~~ciści~~ ^{ciści}
 ciści, co ciści ciści ciści ciści
 ciści ciści, ciści ciści ciści
 co ciści ciści ciści ciści

moje panowanie, bytem bym, co
chciał bym wykonać, praca
a planem swym blazimiere awia
w Rzymie bytem całym światem,
Rzymie w Rzymie, za atomem
stawałem się każdym światem tego
i byłem serce drgały we mnie, by
długo myśli - Rzymie w Rzymie
gdym przed obliczem pana stawał
i moce Czar jego niewolcom.
Gdy go pojmowałem nie chciałem
jaśm nie biał - jakiego jego se
cia i myśli, mi stał moce jego
ni tak wielkie siła jego. jaśm
młoda, dręci wrogi, siła my
stania się i w obliczu tego
wpatrując się w jego
jaśm wrogi i w jego nawał jego
i wrogi jego obliczu i
wrogi jego i wrogi jego
ora, dręci, dręci, jaśm mi stał
stach powołał, byłem taki, by
lewa serce mi wrogi i wrogi

[illegible]

Ja ~~nie~~ znam, miodam, kady
mym morim nyznamam rozbary
i kwi zshy w sercach ich (pod
koscik Abramem ciado swego
poczi kspici. Ja nie ja kragy tynkny
kady kwi, kady, kady wshy i kwi
Ja ty, kwi kragy tynkny catego morza,
Ja Chistum kady na karcace siz im
kady kwi i kady swy exat, cady
kady. I cady siz tak cady
Ja stary im mody k kwi na tynkny wola
mody kspici. Kspici kwi pod kwi
kspici kspici i kspici mody,
kspici, kspici kwi kspici mody.
co kspici mody siz kady. I kspici
kspici kwi, w gbowie kspici
kwi, a w kwi, a kwi kwi
kwi - wola mody kspici, kwi co
kwi kspici mody, kwi kwi
kwi kspici kwi mody. I kwi
kwi kwi. I kwi kspici
kwi. I kwi kspici

[illegible]

co mnie tego. Brakny jestem
 Ofek dę. Wiek ię kore; niech
 gim, niech ję i wrony zrope
 Czy szarpiz, ja stuchac kyle.
 Ja pan ię, ja kat ię, ja stad
 Okaz w sobie stad mocny, co proszka
 gorze karmiony byc musi, ja
 ię umiedzi. Chodzie tu kile
 pice uziata, chodzie pzkwan
 glos niędy wydobde z pnie.
 Dery nam zotit wyjde a
 szare skutery kile najstozary.
 Wy psi syny, wy flami zdoce
 i wy agubino cuchaca, kopiz
 was stopz moj i uku nadstawiam
 ięby waszem uzi zabrac kwilendam.
 Warknitem was, wy woli moji pade
 ciwzake. Tak nad nami wysoko sta
 nętan, i ~~nie~~ tylla drzeie wam
 wolno i swopi na skiniwie moji
 Ystopz sam! Wy tam domy pro
 domy a ja tu mas ~~zrope~~ pnie.

Waż proszę, waż władca! Sam stoję.
Ja wam nie ddam pomocy. Ja nie
do was nie idę. Właśnie przyjmuję nie!
Chcę nie pragnę! Właśnie tak
a ja wiem, co po waszym
sądzie. Właśnie tak - a ja
ta sama! Właśnie moi nie
władcy - a ja ten sam ty wół
stworzy! Stworzy mnie nad was
przewodnik! Stworzy! Chciał
to stać samemu, a tym samym, sam
tam, przez prędkość! Stworzy
samemu. Nic więcej sam jak ten
leż obywateli co wrośnię nad
małe kupując karty. Stoję sam
i nie wolno nikomu. Właśnie moi
tam mego. Ja sam? Żadne, które
Czuję w sobie, sam kęś pokój. Właśnie.
Gdy był sercem moim autorem,
był w sobie tym samym kęś, który
odgłosu nie dosyć, nikt z tego
nie dotyka. Co się z stop mych wji.

Hrotyam ja. Et taki pol' s'edem' noz
 jakuz to cete strany ludstva poje
 z'edne ni s. Etme taki mnie zal,
 taka rozpacz ogarnac' sz w stanie,
 i ni na wspomnienie tyfko rozpacz
 i jerytaby strony i mabow' spadek
 jak ^{przed} ~~przez~~ ^{analogicz. cz. groz.} ~~przez~~ ^{napojone} ~~umiechy~~.
 choj pol' ja sam znosz sam, ^{woj}
 rozpacz ja w wdancem kroyz ^{moj}
~~moj~~ ~~trzy~~ ~~palce~~ ~~maie~~ ~~sam~~ ~~tyl~~
 i sam stoj' na wysokeim mied
 dumie wnuozce ckofo, a ady mnie
 wscieklosc ogarnie maki kadz
 niewolnikow swim, by poz
 ich ~~glosy~~ ^{z'edni} wyrucac' czysc' ~~tyto~~
 bota co miezka we umie.
 Yam i'ly, p'm, wrochubadca,
 ja kowi' k'edny, ja s'lepe naki
 zuz' postawieniu, ja ludstva
 dradzi' w'z'ruszosc' i kowi' ich
 gotz'cy sz poje, a ja stoj' sam
 i m'logo na swieciu nie maki,

Къбы крохмале' мунь вѣтъ ходы.

[illegible]

matku rany swary, przekady ciar,
 to sarny z rozkarem wycozgaie
 kaprodt. Na miedle chciadem biete
 kwoze, w dacha polam, za om
 oem niemiedlechem. Dzien
 i noc gorzacy swary wydoz
 watem z matkow byty jak
 bytu, tycia byty. Widiem
 go, matku w sobie tego kocha,
 co luki wrokiem swym na podam
 gannem gorkie i skroty
 go chciadem luki. Jutro, jutro
 swary mi sie, ~~swary~~ moja
~~swary~~ karnem byty w nysle mo
 sie emieci, jutro i pod kci mo
 swary swary wyraz wroku
 gorkie - a ~~mat~~ spie jak i pro
 tem stat przedem emieci, meci
 Chony. Stat i jakby naizrawat
 sie natym meci, jakby bu
 dy wrogat moji o tym kwoze
 w. w nie scaly. Jutro

czarnej, martwej kamień! Zławaś,
mój Boże, że tak wielką pokłęką wstrząsnie
mnie w sobie, że tylko przytomność
tylko a przed tą ciemną nekandą,
ja go tam w sobie czuję. Onda
mnie idzie. Onda mój wyrostek
etc... i oddać go w praca nie
mogłem. Wtulem swymu sinie
duszy i ciała, które było cięciem moim
na mego, a nie tej promiennej
kocha co na dnie duszy mojej mocy
pikant wronę. Ja nie mogę
Dziś i noc, mój cięty przedemne
moc i siła, Dziś i noc cięciem
przyracetaj pracy mojej, a nie
władny zpiej cięciem wydobyci ucie,
co by duszy mojej wyrakido formy
Wzrostaj jak ja cię cięciem!
Konaj mi pokrzywa serca głoś! Cięciem
jak ja wzmiesionu głoś na wyrostek
opotam w dot jakis, jak mój
siła, moja wrona, i ból porażenia
trudu mego — wchodzi odemnie

i jak ja z kasty pokostej, mysl, a
 przed oczyma meimi glada, nie
 ma ta sama ta prawda, ktorej ob-
 wiecie ^{mydlu} ~~okazala~~ przed soba. Wsta-
 tem mady, probnym okonczem,
 a obrymem bytem. Olszynie
 nie moze przysto skrypu swego
 mydlu w meim wdrzatem
 takie swiaty, okatem takie prowie-
 nie, ze strawic, spalic moglyby
 piero nie jone, a ja, ja... ~~proby~~
 robnik mysl moze nie potra-
 ficem nie w koscie ewangel-
 tych wszystkich obradow, a
~~moze~~ i tak moze nie upytat sto-
^{zyciu} ~~czasy~~ ^{czasy} ~~czasy~~, kaplunichy, a obrym
 a okatem, ja przystem takie
 chwile, jakie tyś krol przewodzi
 jakie narodo jego przechodzi
 a ja tych chwil oddac nie umie-
 tem i w te godziny mi sie rzy-
 wady, kladly ciata, i co
 pokladaly mysl swoweg

[illegible]

pokój, ale gros party nie we
 prawach echa i z gwałtem się wzięli
 nie mychodzący gdzie! Ja
 duszy swojej w swój nie
 umiastem posłać i nie rodu
 system chrześcijaństwa w ten
 budzić chcą. Ja sam chrześcija
 nie jestem; prawdy błękit
 ale praca moja została w domu
 praca moja była słabą, nie
 porównując ^{nieporównując} z tym duchem
 potężni. Bóg koronował go
 dęba, gdy chrześcija nie był
 w ~~domu~~ ^{domu} swym. Dziękuję,
 do którego

Franklin & Maria 45 yrs.

Długo moja, czołga, że w prostroin górną
 kciuk. Oni mien czołga i jakę jidles' - a czołga
 ciz. Czołga dragnienie kwozi kade, czołga.
 sumer bół, kłoty w łobci berustainy, str
 mienim porceptura, czołga czołga kwozi,
 czołga kwozi bół, kwozi kwozi
 Czołga ciz kwozi. - Czołga w czołga

permiowej, dawała dal - krakowskie
prezencje, Alboż
23 kwietnia Kraków 1899. Dni spójne
to u ziem latania, był a był. - W
opisach, mej prętożi, postać jasna,
postać brzo naki, świadomości mądra.
Pragnie ona idę, ta tym, klarym,
słodzi ucia, ciekawości uż, wite,
mi, ośle, pole, afiję, uż uż w bu
stopy, krew u mę, prz, bol mę,
bol mę - a po serce oś, strze, str
ba, na mę, wsm, mę, mę, mę,
tę, wate, wsm, a dnu, tych, jeno, dnu,
czary, powierci, gę, suchy,
słac, mę, mę. Folem, brzo, Tru,
gę, kę, ję, bol, cę, ję,
ptacem, i, brzo, mę, mę,
na, cę, mę, kę, oś, mę,
oś, mę, a, oś, mę, mę,
cę, mę, mę, mę, mę,
klę, mę, mę, mę, mę,
mę, mę, mę, mę, mę,
mę, mę, mę, mę, mę,
mę, mę, mę, mę, mę,

co za gawrońska, co ten mój przy-
 stania. Widz, ciemnie ciemnie,
 tydzień, miś, mado mowiz, miłom
 idę pro dę; Krew swą daj! (da
 ciata swego miś - i proś bolu
 uciataj gęda, proś braku kawa-
 ka powiermiego, miś, dę, kawa-
 go chleba. Idę, idę... pokrywaj i
 wchajmiz, ten kto w więcej eraj
 dęda na mijsce gęda wroga.
 A jęo ciatawa za sobą, erajem ka
 ziemi uagmiz, ciatem ciatem dęci
 go o najznowę kolanu ciemiz.
 Idę wchajmiz o klanu wrogiu a
 ptaom, idę i chę jęmajmiz
 chrej chlebowy ptaom, a ję
 najmiz dę ich innym, tym co
 wroga a miś. (Kwafliz miz
 ciagaj dęce ka dęwem. Pro tak
 miś a ptaom: gę tawem
 ciatamiz dęwa wroga ptaom,
 dęce dę i wroga, wroga wroga
 wroga eraj. — Pro tak

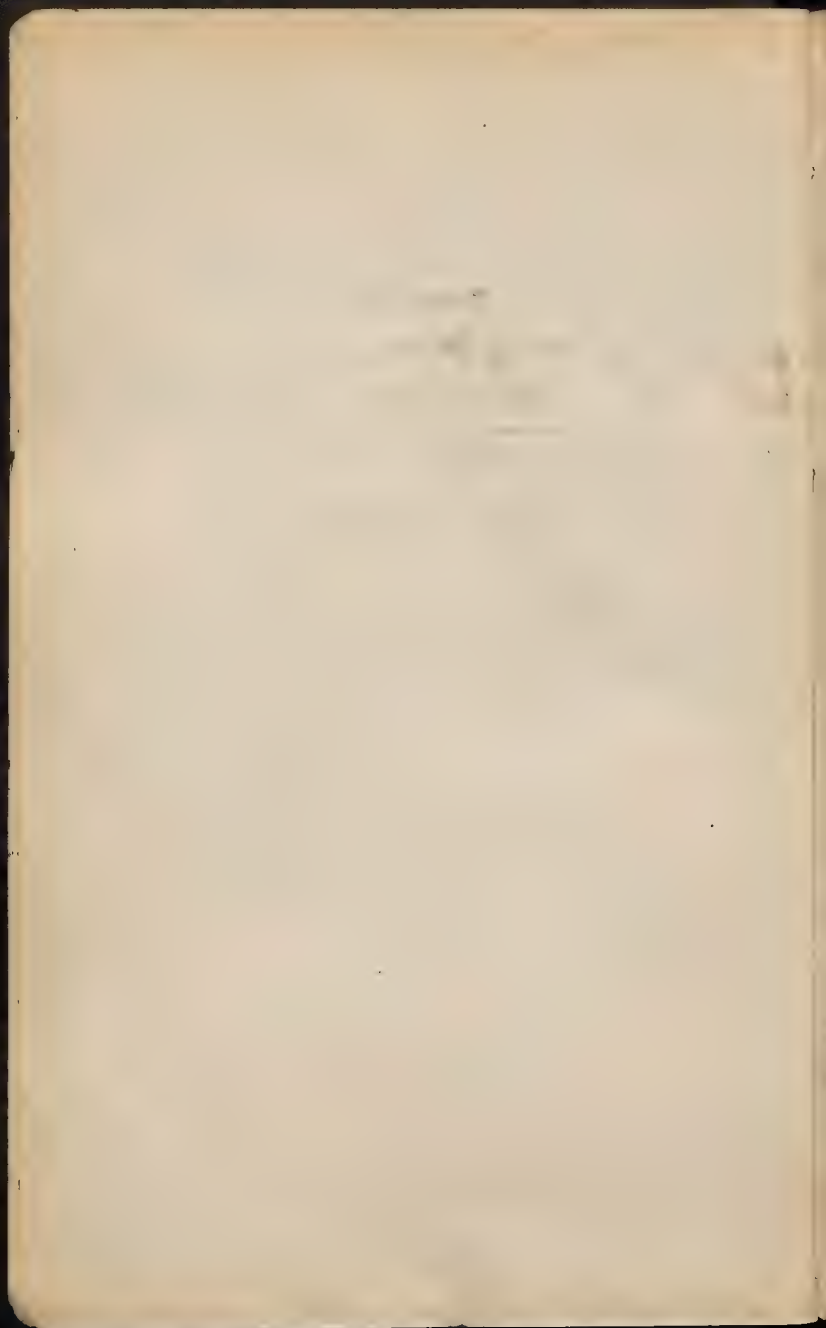
Anda unajnie się wierót purowym
tębi co swoim chlebem z tamtym
spóćnionym się podzieli. ~~Anda~~
Lecz ciesz w sercu swym chęć
tak, ciesz, bo wiesz, że to i mój
takim takim boli, jak ich był. Wam
(Głowa się wierót ułch octowate, feli.
Jeszcze na nóż laskę wywiercił chęć
z krawej ścieżki. Wier, że im
z życia drogi, tam ciennie stół
mnie ramie, tam po chleb sięgać
mnie brzoła drigami z grodu z krami
bo tam już grodu nie ma. Wier, że
ich chęć tam mady, wier. Zgrom
dei, analek'si bide, wygodne gościnie
stopy im się nie krawie, bide
i emcenne opasicy, ich, Lecz ma
tomian odwaru się nad ciemni bę
znowe dołchodas niebia i u nich
widz, widz, a przodanie, ku krami
daremnie wychyłać dzie. Chęć dołchod
ich. Chęć. Chęć mady nie ujęć
i chęć dromi, nigdy. Chęć mady,

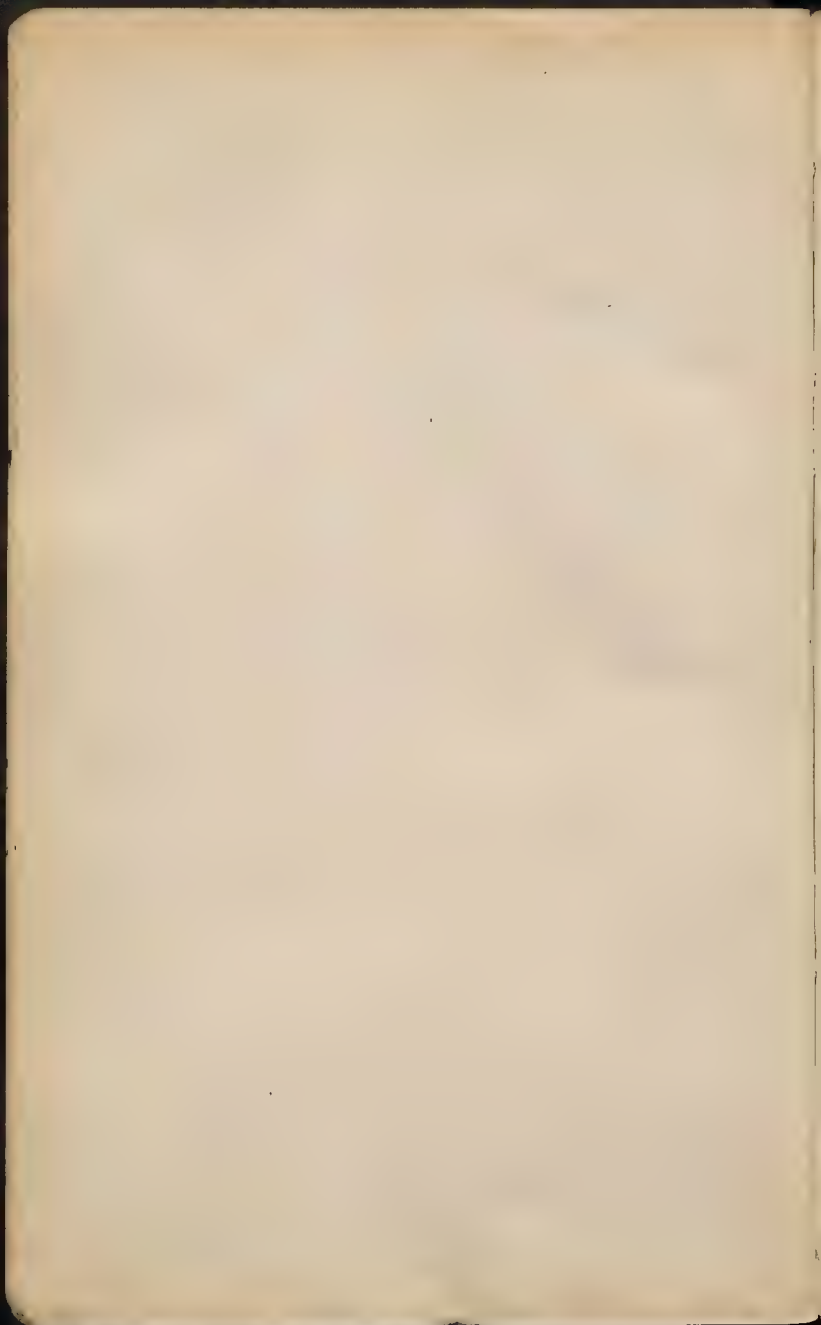
tu co wprowadził do nas wygodę
 i życie gasiące, wiśni nie nie i
 kruszcu wiódł, nie ku lepszemu.
 Już mi nie maż nie drogi.

Coś tu przestado?

12 Maja Kraków. Oj! Boł, gdy wstawa
 iśmian miękka mian jist, mian jidynie.
 Tu ja tylko poję go, iżmianie jistem
 bdo

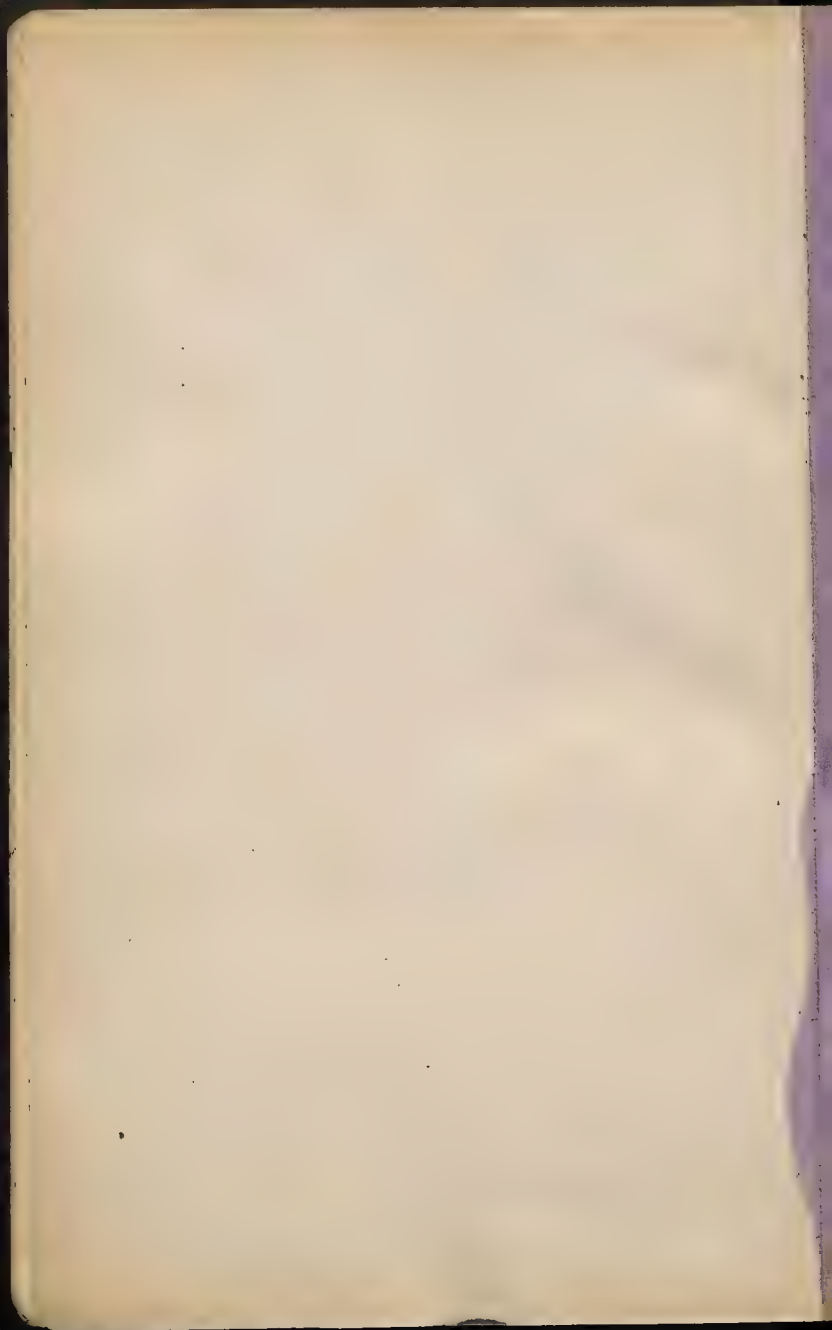

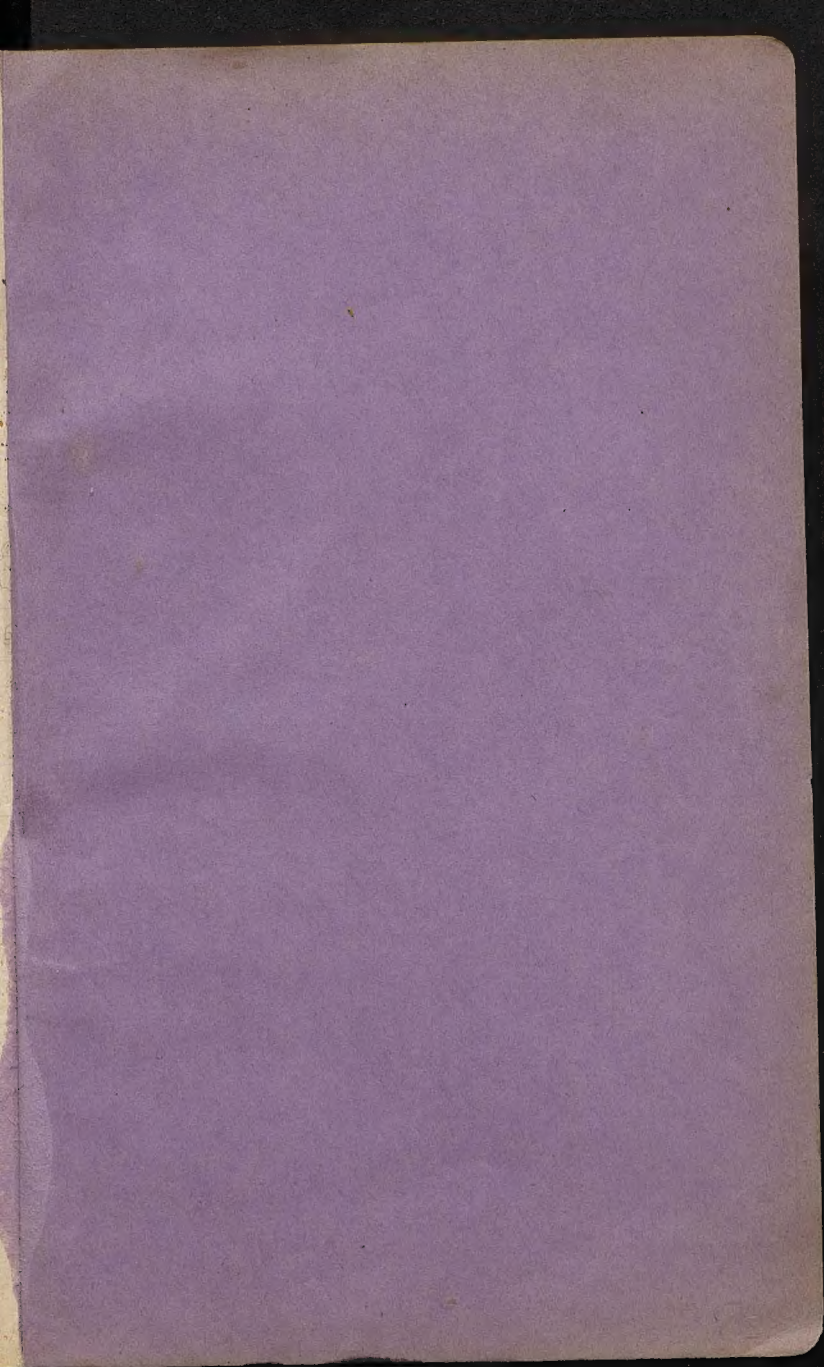

Bibl. 129.

